

ЖЕТА

ЧАСОПИС

2/189 ЛЮТИЙ 2023

ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Історичне рішення: УГКЦ в Україні переходить на новий календар

31 вересня 2023 року Українська Греко-Католицька Церква в Україні переходить на новий стиль для нерухомих свят зі збереженням чинної Пасхалії. Про це заявив 6 лютого 2023 року Божого Отця і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у прямому ефірі «Живого телебачення», повідомляючи рішення Архидієцесійного Синоду УГКЦ в Україні щодо календарної реформи.

«Взявши до уваги численні прохання віруючих та провівши попередні консультації із духовенством та монашеством нашої Церкви про намір потреби реформи літургійного календаря УГКЦ в Україні, а також зважаючи на душпастирські рації: УГКЦ в Україні перейти з 1 вересня за новим стилем (початок Індикту) 2023 року Божого на новий стиль для нерухомих свят із збереженням чинної Пасхалії», – йдеться у 1-му пункті 5-ї постанови 93-ї сесії Архидієцесійного Синоду УГКЦ в Україні, яка відбулася 1-2 лютого 2023 року у Львові-Брюховичах.

Відповідно до цього рішення, вже з 1 вересня цього року всі нерухомі свята УГКЦ в Україні святкуватиме за новим стилем. Зокрема, Різдво Христове – 25 грудня, Богоявлення – 6 січня, Благовіщення Пресвятої Богородиці – 25 березня, Покров Пресвятої Богородиці – 1 жовтня, святого Миколая – 6 грудня тощо.

«Я б наголосив: це не тільки Різдво! Під час дискусій і приготування до нашого Синоду ми не говорили про Різдво, але про всі свята, які належать до нерухомого циклу. Бо це абсолютно проти будь-яких літургійних правил змінювати дату святкування лише одного свята. Не можна змінювати дату Різдва, переносючи на 25 грудня, а всі інші залишати за старим стилем», – пояснив Блаженніший Святослав.

Перехід на новий стиль відбудеться саме 1 вересня, адже в цей день розпочинається новий літургійний рік.

Парафії, які ще не готові до такого кроку, матимуть можливість, із дозволу свого єпископа, до вересня 2025 року святкувати нерухомі свята за старим стилем (Різдво Христове – 7 січня, Богоявлення – 19 січня, Благовіщення – 7 квітня тощо). «Для тих парафій чи поодиноких громад, які відчувають себе ще не готовими до такого кроку (за окремим благословенням єпархіального єпископа), залишити можливість літургійного життя за юліанським календарем

на період до 2025 року Божого», – йдеться у 2-му пункті 5-ї постанови Синоду.

Пасху і всі пов'язані з нею свята УГКЦ в Україні відзначатиме за старим стилем, як і раніше. «Ми переходимо на новий стиль лише для нерухомих свят. Ми вирішили залишити поки що Пасхалію такою, якою вона є сьогодні. Актуальна Пасхалія залишається в силі», – сказав Глава УГКЦ.

За словами Предстоятеля, календарна реформа УГКЦ в Україні матиме два етапи. Зараз зроблено перший крок. Щодо святкування Пасхи, то єпископи «вирішили трохи зачекати».

Блаженніший Святослав пояснив, що у 2025 році відзначатиметься 1700-річчя Першого Вселенського Собору. Готуючись до цього ювілею, ведеться спільна праця в діалозі між Римом і Константинополем над оновленою Пасхалією, згідно з якою, усі християни світу святкуватимуть Пасху в один день.

«Будемо разом працювати, долучатися до процесів вселенського християнства для реформи Пасхалії. Сподіваюся, що це буде справа, хоч недалекого, та все ж майбутнього», – додав Глава УГКЦ.

Глава УГКЦ зазначив, що коли робили опитування, то владики постановили собі: якщо буде близько 70 % тих, хто підтримує рішення про реформу, тоді можемо рухатися вперед. «А виявилось, що є підтримка майже 90 %, і то практично в кожній єпархії. Тобто бажання та потреба календарної реформи виявилася набагато вищою, ніж ми могли сподіватися, і це не може не тішити», – наголосив Блаженніший Святослав, попросивши при цьому всіх вірних послухати голосу своєї Церкви-матері та зберігати єдність і єдиність під час проведення календарної реформи.

III сесія Синоду єпископів Львівської митрополії УГКЦ

30 січня на Святоюрській горі у м. Львові відбулася III сесія Синоду єпископів Львівської митрополії УГКЦ, який скликав Архiepіскоп і Митрополит Львівський Ігор відповідно до церковного законодавства, зважаючи на вагомі потреби Львівської митрополії та вимог часу. Синод розглянув актуальні питання канонічного, душпастирського та літургійного характеру. Головною темою Синоду було питання реформи літургійного календаря.

Участь у Синоді взяли усі єпископи Львівської митрополії: Кир Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський; Кир Михайл, єпископ Сокальсько-Жовківський; Кир Ярослав, єпископ Самбірсько-Дрогобицький; Кир Тарас, єпископ Стрийський; Кир Богдан, єпископ помічник Стрийської єпархії; Кир Григорій, єпископ помічник Самбірсько-Дрогобицької єпархії; Кир Володимир, єпископ помічник Львівської архієпархії; Кир Петро, єпископ помічник Сокальсько-Жовківської єпархії.

Доповіді та напрацювання стосовно питань, які були на порядку денному, виголосили і представили о. д-р Сергій Стесенко, о. Василь Попелястий, о. Олег Корда та о. Остап Саврук.

Пресслужба Львівської архієпархії

Табір для дітей і сімей із деокупованих територій півночі України

Волонтерський простір DoBro Центру студентського капеланства Львівської архієпархії провів п'ятиденний табір для дітей та сімей із деокупованих територій півночі України, який відбувся у Яремчі. Організувати відпочинок вдалося за підтримки Союзу Українок Америки.

Як поділилися враженнями організатори табору, за цей час волонтери, батьки та діти стали однією великою родиною, з відкритим щирим серцем та бажанням завжди бути поруч.

Для учасників табору щодня організували різні активності. Так, вони мали можливість випробувати свої акторські здібності і підкорити велику таборову сцену Яремча; згодом діти вправлялися у грі «Хто зверху», а батьки в цей час слухали лекцію від керівниці «ДіяТи». Далі відбувся хаб ментального здоров'я психологині Марія Тракало на тему «Психологічна травма під час війни та техніки самопомоги». Також для гостей організували спільний квест містом, який став чудовою нагодою більше пізнати Яремче та стати однією великою командою. Крім цього, учасники табору взяли участь в майстер-класі та виготовили власні свічки з вощини. У час відпочинку переглядали фільми, співали під гітару та гуляли до вольєрного господарства. І ще багато-багато різного. На знак подяки батьки власноруч спекли великий та надзвичайно смачний торт, а діти намалювали портрети волонтерів.

Від перших днів повномасштабної війни активісти Волонтерського простору DoBro доклали працю в напрямках, які були затребувані. «Наші волонтери допомагали сортувати, вантажити і відправляти гуманітарну допомогу в Дому Милосердя святого Миколая «Центру опіки сиріт» ЛА УГКЦ (Львів, вул. Хамера 7). Також були задіяні в поселенні вимушено переміщених осіб, які втікали від війни. Водночас була зорганізована щоденна молитва за мир і перемогу України. А вже влітку провели табори в деокупованих регіонах. Дехто з наших хлопців-волонтерів добровільно вступив у лави ТРО Львова і сьогодні на фронті боронить нашу землю від окупанта. Оскільки у перші тижні війни досить багато волонтерів простору DoBro роз'їхалися до своїх домівках, то вели активну волонтерську діяльність у місцях проживання», – додав отець Мар'ян.

Від 2014 року волонтери простору DoBro з колядою їздять до наших воїнів. Не став винятком і цей рік.

Підготувала Наталія Павлишин

Архикатедральний собор запрошує на молитву перед чудотворною Теробовлянською іконою Матері Божої

Адміністрація Архикатедрального собору святого Юра запрошує до спільної молитви: щосереди, після Божественної Літургії о 18.00 годині, в Архикатедральному соборі святого Юрія звершується моління до Пресвятої Богородиці перед Теробовлянською Чудотворною іконою Матері Божої:

У 1-шу середу місяця – вервиця перед Теробовлянською Чудотворною іконою Матері Божої; 2-а, 3-я, 4-а середа місяця – акафіст до Пресвятої Богородиці перед Теробовлянською Чудотворною іконою Матері Божої.

Молімося до Пресвятої Богородиці у наміренні за нашу перемогу над ворогами, за мир в Україні, за українських воїнів та добровольців, які захищають нашу Вітчизну, щоб Господь Бог зміцнював їхні відвагу й мужність та охороняв від ворогів; за всіх тих, які перебувають у зоні активних воєнних дій; молімося за волонтерів, поранених; переселенців, біженців; молімося за тих, які втратили рідних, помешкання, майно; за усіх, хто потребує нашої молитви. Просімо у Господа Бога за посередництвом Божої Матері миру для нашої Батьківщини України, для українських родин та людських душ.

Джерело: Архикатедральний собор св. Юрія

Спільна нарада катехитів Львівської архієпархії

Відбулася інформативно-робоча зустріч директорів катехитичних шкіл Львівської архієпархії та деканальних відповідальних за катехитичне служіння.

Насамперед присутні заслухали керівницю Архієпархіального катехитичного центру Львівської архієпархії Віру Ценглевич. Пані Віра обговорила з учасниками зібрання нові видання, які варто застосовувати в навчанні.

Також керівниця Катехитичного центру ознайомила всіх із Положенням інтелектуальної гри «Що? Де? Коли?».

Крім цього, обговорили питання організації та проведення Міжнародного конкурсу сучасної релігійної пісні «Пісня серця». Його мета – примноження культурних і духовних цінностей українського народу шляхом творення і популяризації сучасної релігійної пісні серед українців-християн у світі.

Пресслужба Львівської архієпархії

Благодійний фонд «Карітас Львів» провів перший навчальний модуль «Школи волонтера» СОВА

Під час першого навчального модуля «Школи волонтера» СОВА, який Благодійний фонд «Карітас Львів» провів у межах проєкту «Активізація соціального служіння на парафії», опрацювали тему «Християнське волонтерство в умовах війни». Учасниками заходу були волонтери з дванадцяти парафій, де «Карітас Львів» проводить регулярні зустрічі.

У межах навчального модуля присутні обговорили виклики та труднощі, які виникають у християнському волонтерстві. Особливу увагу приділили культурі та відповідальності волонтера, його покликанню до служіння.

Про сутність та особливості християнського волонтерства в межах першого навчального модуля «Школи волонтера» поспілкувався провінційний вікарій згромадження отців-сезезіян УГКЦ отець Андрій Боднар.

По цьому учасники заходу пройшли навчання від підприємці та волонтерки Лілії Попович, з якою обговорили тему «Який він, шлях християнського волонтера?». Присутні в інтерактивний і цікавий спосіб мали нагоду познайомитися, обговорити сильні сторони у волонтерстві і те, як у своїх громадах хотіли б реалізовувати волонтерство. Також працювали в малих групах й опрацьовували тему «Християнське волонтерство в умовах війни, культура волонтерства, відповідальність».

Загалом Благодійний фонд «Карітас Львів» запланував ще вісім навчальних модулів, які стосуватимуться різної тематики. Надалі розглядатимуть такі теми: комунікації, командотворення, волонтерське служіння для людей з інвалідністю, ВПО, СЖО, інформаційна гігієна та інше.

Пресслужба Львівської архієпархії

В Прилбичах започаткували стипендію імені митрополита Андрея для семінаристів

Парафія Собору Пресвятої Богородиці села Прилбичі Новояворівського деканату започаткувала стипендію імені митрополита Андрея для семінаристів.

«Ідея створення такої стипендії з'явилася напередодні святкування дня народження митрополита Андрея Шептицького – 29 липня 2022 року. У цей день для всіх наших парафіян і тих, хто хотів би долучитися до такої ініціативи, ми представили напрацьовану концепцію підтримки семінаристів, які перебувають у складному фінансовому становищі. Відтоді вона діє й акумулює кошти для стипендії, яку 5 лютого ми передали семінаристові підготовчого курсу Львівської духовної семінарії Святого Духа УГКЦ Віталію Ганусичу», – розповів отець Андрій Побігущий.

Концепція такої стипендії виникла з прикладу митрополита Андрея та його щирою серця. Він вкладав кошти в талановитих людей із різних напрямів діяльності, щоб вони розвивалися і розвивали Україну. Натхненна цим прикладом, парафія Собору Пресвятої Богородиці продовжує справу доброчинності, щоб вона жила й тепер.

Ця стипендія – 10 тисяч гривень на пів року. Отець Андрій наголосив, що через пів року готові продовжити підтримку цього семінарста. Загалом сподіваються, що з допомогою небайдужих людей зможуть забезпечити таку стипендійну підтримку для Віталія до його завершення навчання в семінарії.

Пресслужба Львівської архієпархії

Владика Володимир з йорданським благословенням відвідав Львівський перинатальний центр

25 січня владика Володимир з душпастирським візитом відвідав та окропив йорданською водою приміщення Львівського обласного клінічного перинатального центру. Разом з архиєреєм молилися священники церкви Благівіщення Пресвятої Богородиці з капеланом цього закладу о. Петром Раком.

У своєму духовному слові до працівників центру архиєрей підкреслив, що вони працюють у домі, де живе великий знак надії, яким є народження дитини. «У болях війни тут народжуються діти. Ви маєте дуже багато причин до радості та мотивації. Коли народжується дитина, відразу всі покоління оживають, бо знають, що є для кого жити. Навіть якщо людина має немочі, недуги, зцілюється набагато швидше, коли знає, для чого це», – зазначив єпископ-помічник.

Владика Володимир підкреслив, що вже склалася гарна традиція раз у рік благословляти центр свяченою водою.

Пресслужба Львівської архієпархії

Владика Володимир звершив чергове священниче рукоположення

У день пам'яті святого Теодосія Печерського, під час Божественної Літургії Пресвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, звершив священниче рукоположення Юрія Пітіли.

«Церква посилає Юрія служити людям у священстві. Сьогодні він отримує частину відповідей на свої питання, яку частину відповідей дадуть люди, яким покликаний послужити. А решта відповідей отримає, коли вже зустрінеться зі св. Теодосієм на лоні Авраама. Прямуймо разом послідовно туди, де св. Теодосій вже чекає. Нехай він нам товаришує також і на цій дорозі», – наголосив єпископ-помічник Львівської архієпархії під час проповіді у храмі Воскресіння Христового 24 січня.

Пресслужба Львівської архієпархії

Владика Володимир звершив душпастирські відвідини парафії Благівіщення Пресвятої Богородиці

серйозно ми трактуємо факт, що належимо Богові?!» – над цим закликав задуматися єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир під час проповіді у храмі Благівіщення Пресвятої Богородиці (м. Львів, вул. Пасічна 83), на свято Обрізання Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа та у день пам'яті святого Василя Великого, архієп. Кесарії Кападокійської.

Владика Володимир звершив Архієрейську Божественну Літургію в межах душпастирських відвідин парафії, а також, відповідно до грамоти митрополита Ігоря, вручив члену Літургійної комісії Львівської архієпархії о. Василю Попелястому право носити жовтий нагрудний хрест.

Пресслужба Львівської архієпархії

«Можемо собі поставити сьогодні питання: Що означає для мене моє ім'я, що означає це, що мене християни? Наскільки

Глава УГКЦ зустрівся з прем'єр-міністром України

9 лютого Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав зустрівся з прем'єр-міністром України Денисом Шмигалем. Зустріч відбулася в приміщенні Кабінету Міністрів України.

На початку очільник українського уряду привітав Главу УГКЦ із важливим рішенням Церкви про перехід на новий стиль для нерухомих свят. За його словами, у суспільстві на це є підтримка та запит. Він наголосив, що це крок, який «зближує нас із цивілізованим світом».

Відтак сторони обговорили актуальні питання співпраці в умовах війни. Прем'єр-міністр подякував Предстоятелю УГКЦ за віддане служіння Україні, постійну гуманітарну допомогу українцям, які опинилися у надскладних умовах.

Блаженніший Святослав зазначив, що попереду довгий період зцілення ран війни українського народу і розповів Денисові Шмигалю, що це один із пріоритетів служіння Української Греко-Католицької Церкви на найближче десятиліття. Важливу роль у цьому процесі, як було наголошено, відіграватиме співпраця Церкви і держави.

Крім того, Глава УГКЦ обговорив із прем'єр-міністром питання становлення і розвитку інституту військового капеланства в Україні та важливість спільних зусиль на міжнародній арені, головню у відносинах із Ватиканом.

Участь у зустрічі також взяли керівник Департаменту зовнішніх зв'язків УГКЦ в Україні о. Олекса Петрів та голова Держслужби з етнополітики і свободи совісті Віктор Єленський.

Департамент інформації УГКЦ

В УГКЦ проголошено всецерковний день посту, молитви і милостині

На 24 лютого в усіх епархіях та екзархатах Української Греко-Католицької Церкви в усьому світі призначено день посту, молитви та милостині. Таку ініціативу від імені Синоду Єпископів проголосив Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ. Адже 24 лютого минає рік від початку повномасштабної війни, яку росія розв'язала проти України.

Отож, за рішенням єпископів УГКЦ, уся Церква цей день проведе в пості, молитві і творенні діл милосердя. Цього дня о 12:00 за київським часом на «Живому телебаченні» розпочнеться 12-годинний молитовний марафон, який об'єднає у молитві всіх вірних на всіх континентах. До посту немає окремих приписів – їдється про обмеження і самодисципліну відповідно до можливостей кожного вірного.

«Нехай цей день стане для нас нагодою комусь вчинити добро: сумного потішити, нагого одягнути, змерзлого зігріти, голодного нагодувати», – пояснив Блаженніший Святослав, говорячи про потребу не тільки постити та молитися, а й чинити милосердя. «У цьому часі жертвуймо свої духовні зусилля і наші молитви за перемогу українського народу в цій нерівній борні, а також за наше військо», – закликав Глава УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ зустрівся у Львові з родинами полонених і зниклих безвісти

30 січня в Патріаршому домі у Львові відбулася зустріч Блаженнішого Святослава, Отця і Глави УГКЦ, з родинами військовополонених і зниклих безвісти. Участь у заході взяли близько 70 представників родин полонених переважно із Галичини, а також мама військового з окупованого Бердянська.

Під час зустрічі Предстоятель УГКЦ звернувся до родин захисників зі словом підтримки та розповів про можливості й зусилля, які Церква докладає для звільнення захисників України з російського полону ще від 2014 року дотепер.

На початку зустрічі організатори, серед яких – координаторки Центру Уповноваженого зі зниклих безвісти на Київщині Анастасія Голішевська та на Львівщині Марія Петришин, подякували Блаженнішому Святославу за те, що він із відкритим серцем приймає родини полонених захисників у своїй резиденції, а також наголосили, що від 2014 року вони постійно відчувають підтримку Глави й духовенства УГКЦ.

Глава УГКЦ подякував родинам за зустріч. «Мені дуже приємно вас усіх бачити, подивитися у ваші заплакані очі, навіть разом із вами поплакати, розділити ваш біль. Я хочу сьогодні вас обійняти і висловити пошану до вашого страждання, до терпіння, яке ви переживаєте», – зазначив Блаженніший Святослав.

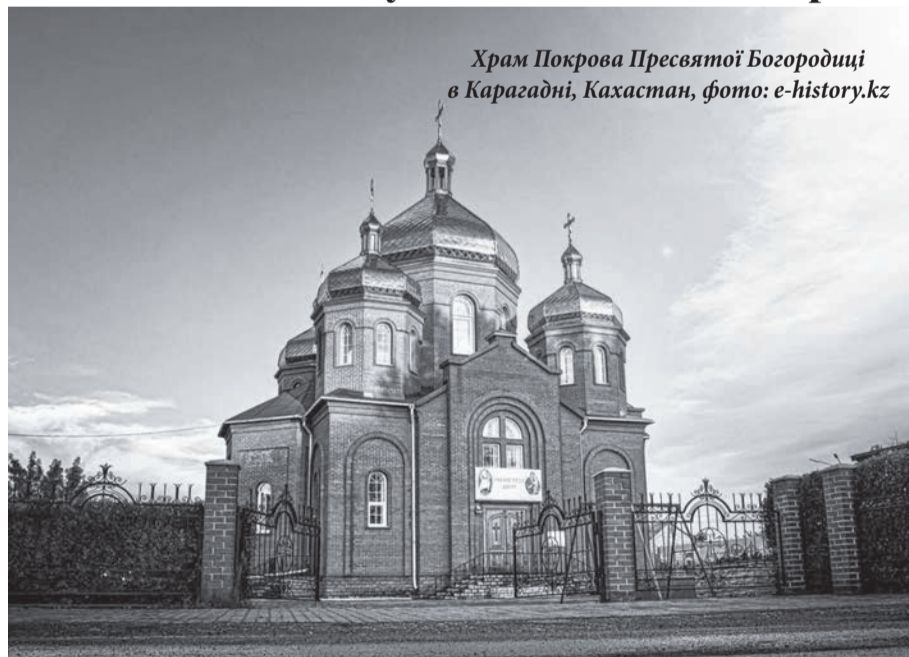
Для полонених, наголосив він, найважливіше знати, що їхні рідні не зламалися, а борються за них і продовжують жити, бо ворог щодня намагається їх зламати, перекопати, що вони нікому не потрібні й забуті. Предстоятель УГКЦ наголосив, що Церква не залишає полонених: «Найперше, коли отримуємо списки полонених чи зниклих безвісти, ми за них молимося. Ми приймаємо їх як списки тих, за кого подають на Службу Божу. Далі я передаю їх у руки Папі Франциску, просячи Бога, щоб також взяв їх у свої руки. Минулого тижня передав особисто Папі список з 41 іменем медиків. Більшість із них були в Маріуполі, на «Азовсталі».

Також Блаженніший Святослав нагадав про двох священиків УГКЦ, які перебувають у полоні вже четвертий місяць; про них відсутня інформація, окрім повідомлень про тортури.

Родини полонених мали можливість розповісти про своїх рідних та передати Главі Церкви списки й інформацію про них. Закінчилася зустріч благословенням, яке Блаженніший Святослав уділив усім присутнім, та спільною молитвою за Україну.

Департамент інформації УГКЦ

Парафії УГКЦ у Казахстані та Центральній Азії також житимуть за новим календарем

Храм Покрова Пресвятої Богородиці в Карагаді, Казахстан, фото: e-history.kz

«Беручи до уваги рішення Архиерейського Синоду Української Греко-Католицької Церкви від 1-2 лютого 2023 року щодо календарного питання, постановляємо, щоби парафії на території Апостольської адміністрації для вірних візантійського обряду в Казахстані та Центральній Азії разом із Церквою в Україні перейшли з 1 вересня за новим стилем (початок Індікту) 2023 року Божого на новий стиль для нерухомих свят зі збереженням чинної Пасхалії», – йдеться у декреті о. Василя Говери, апостольського адміністратора для вірних візантійського обряду в Казахстані та Центральній Азії.

Департамент інформації УГКЦ

УГКЦ у Польщі також переходить на новий календар

Митрополічна катедрна святого Івана Хрестителя у Перемишлі

З 1 вересня 2023 року всі парафії Української Греко-Католицької Церкви в Польщі переходять на новий стиль для нерухомих свят. Святкування Великодня та інших рухомих празників залишається в Перемисько-Варшавській митрополії, як і в Україні, за юліанським календарем.

«Беручи до уваги рішення Блаженнішого Святослава, Отця і Глави Української Греко-Католицької Церкви, прийняте разом із владиками нашої Церкви в Україні щодо календарного питання, а також відповідаючи на голоси духовенства та вірних УГКЦ у Польщі, висловлені зокрема в голосуванні делегатів спільного Єпархіального собору (Поршевіце, червень 2022 р.), постановляємо: Від 1 вересня 2023 року, тобто від початку нового церковного року, всі парафії Перемисько-Варшавської митрополії святкуватимуть нерухомих свят (тобто Різдво Христове, Йордан та всі інші зі сталою датою) за григоріанським календарем, тобто за новим стилем. Святкування Великодня та інших рухомих празників залишається в Перемисько-Варшавській митрополії, як і в Україні, за юліанським календарем. Декрет набуває чинності сьогодні та зобов'язує все духовенство, монашество і вірних на території Перемисько-Варшавської архієпархії, Вроцлавсько-Кошалінської та Ольштинсько-Гданської єпархій», – йдеться у декреті, який підписали владика Євген Попович, архієпископ і митрополит Перемисько-Варшавський, владика Володимир Ющак, єпископ Вроцлавсько-Кошалінський, та владика Аркадій Трохановський, єпископ Ольштинсько-Гданський.

Пресслужба Перемисько-Варшавської архієпархії

Громади УГКЦ в Австрії придбали 12 карет швидкої допомоги для потреб України

Громади Української Греко-Католицької Церкви в Австрії спільно купили 12 карет швидкої допомоги, які будуть скеровані за потребами у «гарячі точки». Про це на своїй сторінці у соцмережі «Твіттер» повідомила парафія Святої Варвари у Відні. Ці карети швидкої допомоги придбані додатково до десяти швидких, які закупили ще минулого літа.

Закуплено швидкі зусиллями отця Любомира Дутки, який знайшов, домовився про купівлю авто та оформляє їхнє перевезення. До кожної карети громада зі Зальцбурга додатково завантажила ще по одному генератору.

Усі карети буде спрямовано до Києва та передано Отцю і Главі УГКЦ Блаженнішому Святославу. Відтак їх розподілять для використання у гарячих місцях.

«Духовна велич Львова»

Команда «Мудрої справи» налагоджує співпрацю на деокупованих територіях

Патріарший економ о. Любомир Яворський із благословення Отця і Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава разом із незалежними експертами Патріаршої фундації «Мудра справа» Андрієм Рождественським і Світлоною Бугай упродовж 5-8 лютого здійснили подорож на деокуповані території України, щоб ознайомитися із викликами та проблемами, які сьогодні постали перед їхніми мешканцями.

Передовсім представники Української Греко-Католицької Церкви відвідали с. Зеленопілля (Запорізька область). Воно не було окуповане російськими військами, але перебувало надзвичайно близько до лінії розмежування. Наступні селища вже були окуповані. «Ми зустрічалися із головами місцевих ОТГ, старостами та місцевими підприємцями, які на сьогодні продовжують діяльність», – зазначив о. Любомир.

Наступним пунктом поїздки став Херсон. Там учасники поїздки зустрілися із т.в.о. голови міста Галиною Ляшевською, адже міського голову Ігоря Колихаєва ще 28 червня викрали окупанти. За їхніми словами, міська влада міста надзвичайно відкрита на співпрацю.

На закінчення зустрічі заступник голови військової адміністрації м. Херсона Роман Салабай подякував представникам Української Греко-Католицької Церкви за надані допомогу та турботу, а також за те, що спільно приїхали до Херсона, щоб побачити актуальні проблеми, поспілкуватися із людьми й оцінити виклики.

За його словами, на Херсонщині є чимало проблем, які місцевий уряд намагається вирішувати з допомогою волонтерських фондів та організацій, зокрема й завдяки співпраці з Українською Греко-Католицькою Церквою.

Так, Українська Греко-Католицька Церква за посередництва Патріаршої фундації «Мудра справа» і небайдужих добродіїв з України та світу продовжує служити там, де цього найбільше потребують. З цієї метою вже реалізовує низку благодійних проектів і продовжує започатковувати нові.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

У Тернополі круглим столом завершили ювілейний рік Патріарха Йосифа Сліпого

27 січня представники місцевої інтелігенції, науковці, провід УГКЦ зустрілися у приміщенні Тернопільського обласного краєзнавчого музею за круглим столом. Тема зустрічі – «Патріарх Йосиф: той, хто продовжує надихати».

У контексті закінчення ювілейного року, присвяченого особі Патріарха Йосифа, відбулася дискусія та обговорення перспектив популяризації його спадщини на 2023 рік. Захід відбувся з ініціативи курії Тернопільсько-Зборівської архієпархії УГКЦ та з нагоди вшанування 60-річчя від дня звільнення Патріарха Йосифа з ув'язнення. Зі вступними словом і благословенням до присутніх звернувся Архієпископ і Митрополит Тернопільсько-Зборівський Василь Семенюк.

Як зазначили організатори, минулого року відбулося відзначення 130-річчя від дня народження Йосифа Сліпого, а відтак 2022-й рік на Тернопільщині був проголошений Роком Патріарха Йосифа Сліпого. На початку року розпочалася робота щодо підготовки заходів для належного вшанування пам'яті Патріарха. На жаль, повномасштабне вторгнення російської федерації внесло корективи. Та, незважаючи на це, вдалося провести низку успішних зустрічей, присвячених Патріарху Йосифові.

У ході зустрічі присутні були одностайні в тому, що духовний внесок Патріарха Йосифа має велику цінність не лише для спільноти УГКЦ, а й для всього українського народу, та впливає на відновлення Української незалежної держави загалом. Небагато особистостей у трагічному для нашого народу XX ст. можуть зрівнятися за своєю значущістю з постаттю Йосифа Сліпого.

Пресслужба Тернопільсько-Зборівської архієпархії

Папа не втомлюється пригадувати про страждання українців

Наприкінці першої після свого повернення з Африки загальної аудієнції Папа Франциск не лише помолвився за населення Туреччини і Сирії, що постраждали від землетрусу, але й укотре закликав не забувати про страждання українського народу.

Під час зустрічі з паломниками в залі Павла VI у Ватикані 8 лютого понтифік висловив свою близькість постраждалим від стихійного лиха – «цим народам, родичам загиблих і всім, хто страждає». «Дякую всім, хто задіяний у наданні допомоги та заохочую всіх до солідарності з цими теренами, частина з яких вже виснажена тривалою війною. Помолімося разом, аби ці наші брати і сестри могли прямувати вперед, здолати цю трагедію, просимо в Богородиці, щоби Вона захистила їх», – закликав Святіший Отець.

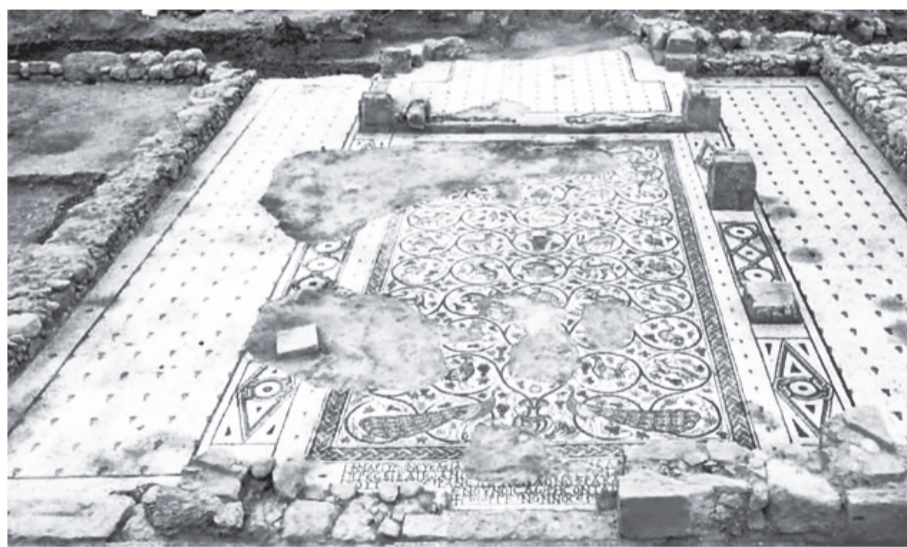
А відтак вже традиційно із вуст Папи прозвучало нагадування про Україну: «Не забуваймо про терпіння українського народу, настільки багатостраждального: серед цих холодів без світла, без опалення, перебуваючи в стані війни».

Варто зазначити, що такі нагадування Папа висловлює чи не в кожному публічному виступі, вони навіть зібрані в окрему книгу. Про це в інтерв'ю Укрінформу розповів Андрій Юраш, посол України у Ватикані. Він зазначив, що позиція понтифіка змінилася протягом останнього часу, і тепер немає сумнівів у постійній підтримці нашої держави.

Посол також зазначив, що Папа торкнувся української теми і під час самого повернення з Африки, розмовляючи із журналістами на борту літака. «Маємо ще одне підтвердження, що Папа не пропускає жодної нагоди, аби не згадати про Україну», – підкреслив він.

«Духовна велич Львова»

Поблизу Єрихона виявили залишки візантійської церкви VI століття

Біля Єрихону, найдавнішого відомого міста в історії, було знайдено візантійську церкву VI століття з вишуканою мозаїчною підлогою. Цивільна адміністрація Західного берега має намір перенести будівлю та виставити її в музеї мозаїки на території Доброго Самарянина.

Експерти кажуть, що церква все ще використовувалася під час раннього мусульманського періоду. Попри те, що іслам забороняє виставляти ікони та зображення в громадських місцях, на мозаїчній підлозі не було жодних слідів пошкоджень від руйнівного іконоборства.

Церква має 250 квадратних метрів і, мабуть, була одним із найбільших місць християнського поклоніння того часу. Її нава майже повністю збереглася і вкрита мозаїкою із зображенням плетінок винограду та фігур тварин.

Будівництво включало матеріали, яких не було в місцевості, такі як мармурові колони та чорний бітумний камінь, транспортування яких з інших областей потребувало великих зусиль, що свідчить про заможність будівельників церкви.

Напис триметрової довжини із п'яти рядків грецькою мовою, знайдений у молитовній зоні, вшановує пам'ять Георгія та Нона – очевидно, засновників церкви.

Будівля пережила потужний землетрус у 749 році, хоча на той час вона була вже покинута та навмисно запечатана (можливо, щоб уникнути руйнування місцевими мусульманами).

Джерело: basilica.ro

Папа Франциск: Гомосексуалізм – це не злочин, а гріх

Будь-який статевий акт поза шлюбом є гріхом, нагадав Святіший Отець у записці, написаній 27 січня та надісланій американському єзуїту Джеймсу Мартіну – провідному душпастиреві гомосексуальних людей у США.

Слова Папи Франциска в інтерв'ю «Associated Press» 24 січня 2023 року, де він чітко дав зрозуміти, що гомосексуалізм не є злочином і що закони, які криміналізують гомосексуалізм, є «несправедливими», були названі прихильниками ЛГБТК важливою віхою, яка допоможе покласти край переслідуванням і насильству щодо людей ЛГБТК. Але його послання на «гріх» викликало запитання щодо того, чи вірить він, що просто бути геєм – це гріх. Джеймс Мартін, американський священник-єзуїт, який керує служінням для ЛГБТ-католиків у США, попросив у Папи Франциска роз'яснення, а потім опублікував рукописну відповідь Папи на вебсайті «Outreach».

У своїй записці Папа повторив, що гомосексуалізм «не є злочином», і підкреслив, що «криміналізація не є ані доброю, ані правильною». «Коли я сказав, що це гріх, я просто мав на увазі католицьку моральну доктрину, яка говорить, що будь-який статевий акт поза шлюбом є гріхом», – написав Франциск іспанською мовою, наголошуючи на останньому реченні.

Однак він додав, що це вчення залежить від обставин, «які можуть зменшити або усунути провину». Папа Римський визнав, що міг би бути чіткішим у своїх коментарях для АР. При цьому він додав, що в розмові використовував «природну, розмовну мову», яка не потребує чітких визначень. «Я мав сказати: «Це гріх, як і будь-який статевий акт поза шлюбом». Тут мова йде про гріх, але ми добре знаємо, що католицька мораль розглядає не тільки матерію, але також оцінює свободу та намір; і це щодо будь-якого виду гріха», – зазначив Папа Франциск.

Католицьке вчення забороняє «гомосексуальні шлюби», вважаючи, що таїнство шлюбу – це виключно постійний союз між чоловіком і жінкою.

«Духовна велич Львова»

У Ватикані відбувся похорон Папи Венедикта XVI

Похоронну Святу Месу на площі Святого Петра очолював Папа Франциск. Участь у похороні взяли також єпископи, священники, монашество та вірні Української Греко-Католицької Церкви.

Ще задовго до світанку 5 січня на площу Святого Петра у Ватикані, оповиту туманом, почали прибувати вірні. Вони прийшли, щоби провести в останню путь того, хто протягом свого священного, єпископського та папського служіння провадив їх до Христа, а протягом останніх майже 10 років супроводжував на цій дорозі своїми молитвами. Десятки тисяч вірних заповнили площу, щоби взяти участь у похороні виступаючого Папи Венедикта.

Коли о 8:45 за місцевим часом труну винесли на площу, учасники богослужіння привітали

процесію оплесками. На труну, поставлену перед вівтарем, покладено розгорнуту Євангелію, після чого відбулося проказування молитви на вервиці. Богослужіння, яке розпочалося о 9:30, очолював Папа Франциск, з яким співслужили приблизно 130 кардиналів, 400 єпископів і 3700 священників; серед них – глави Східних Католицьких Церков, єпископи з України й українські єпископи з діаспори. Відповідно до форми, впроваджені після того, як у Папи Франциска почалися проблеми з коліном, він очолював богослужіння та виголосив проповідь, а Літургію Євхаристії звершив кардинал Джованні Баттіста Ре, декан Колегії кардиналів.

Згідно з бажанням Венедикта XVI, церемонія була скромною. Лише дві делегації – з Німеччини й Італії, очолені президентами та главами урядів – мали офіційний статус, але приватно в богослужінні брали участь деякі монархи, президенти та прем'єр-міністри, інші представники урядів. Офіційно були представлені також різні християнські конфесії.

Наприкінці Святої Меси Папа Франциск звершив обряд останнього прощання (Commendatio i Valedictio). Труну під траурний передзвін та оплески учасників богослужіння перенесено до крипти базилики Святого Петра для поховання.

Департамент інформації УГКЦ

Представники Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій відвідали прокатедральний собор Святої Софії в Римі

На запрошення Блаженнішого Святослава, Отця і Глави УТКЦ, Всеукраїнська рада Церков і релігійних організацій (ВРЦіРО) відвідала прокатедральний собор Святої Софії в Римі, меморіальний музей-помешкання патріарха Йосифа Сліпого й осідок Товариства «Свята Софія». Візит до патріаршого осідку УТКЦ у Римі відбувся в межах робочої поїздки ВРЦіРО до Апостольської столиці.

Вітаючи членів делегації у прокатедральному соборі Святої Софії в Римі, Блаженніший Святослав розповів історію заснування цієї святині, про її історичне значення для українського народу та душпастирське служіння в сучасних обставинах. Глава УТКЦ наголосив, що «цей собор завжди був символом єдності «в розсіянні сущого» українського народу, а в сучасних обставинах, зокрема після повномасштабного російського вторгнення, став важливим духовним і гуманітарним центром для багатьох біженців з України. Саме звідси щотижня вирушає гуманітарний вантаж у різні регіони України».

Додамо, що делегати ВРЦіРО перебували в Римі з 24 по 26 січня з офіційним візитом до Апостольської Столиці. У програмі візиту були аудієнції зі Святішим Отцем Франциском, держсекретарем Святого Престолу кардиналом Пароліном та очільниками різних компетентних дикастерій. Головна мета візиту представників ВРЦіРО – інформування Святішого Отця й очільників Римської курії про ситуацію в Україні, налагодження співпраці зі Святим Престолом в галузі екуменічного та міжрелігійного діалогу.

Департамент інформації УТКЦ

Глава УТКЦ щомісяця передає Папі Римському списки з військовополоненими

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав щонайменше раз на місяць подає список документів на військовополонених, оскільки постійно чує від людей: «Допоможіть!» Про це Предстоятель розповів в інтерв'ю інтернет-виданню «Українська правда».

За його словами, Папа Франциск інтенсивно залучений до всіх можливих каналів, щоби звільнити українських полонених.

«Кажу людям: «Добре, дайте конкретну інформацію». І відразу намагаюся передавати до рук Папи. Навіть під час останньої зустрічі передав папку з документами. І знаю, що справи рухаються», – розповів Блаженніший Святослав.

Ми бачимо, зауважив Глава Церкви, що росія зневажає дипломатію. Інколи для них дипломатія – це наче слуга для задоволення військово-політичних рішень. «Тому наскільки ефективна на сьогодні взагалі дипломатична дорога для будь-якого врегулювання цього протистояння – складно відповісти. Але те, що Апостольська Столиця робить всі можливі зусилля, я можу засвідчити особисто», – запевнив Предстоятель.

Департамент інформації УТКЦ

УКУ з неофіційним візитом відвідав Президент України Володимир Зеленський

11 січня з неофіційним візитом Український католицький університет відвідав Президент України Володимир Зеленський. Його супроводжували керівник Офісу Президента Андрій Єрмак та голова Львівської обласної військової адміністрації Максим Козицький.

Володимир Зеленський зустрівся з ректором Українського католицького університету о. Богданом Прахом, який розповів історію становлення закладу: від Львівської богословської академії, яку заснував митрополит Андрей Шептицький, а очолив тоді ще отець Йосиф Сліпий, до відновлення діяльності ЛБА (тепер УКУ) в незалежній Україні, лідером якого став владика Борис Гудзяк.

Під час зустрічі з Президентом отець-ректор розповів, у чому секрет успіху університету, який розвинув велику мережу благодійників по всьому світу, та про те, чому кілька років поспіль УКУ очолює рейтинг вступників: «Нам довіряють, бо всі процеси в нашому університеті прозорі. Все, що ви бачите в УКУ, побудоване на фундаменті християнських цінностей, в основі яких є Бог та Україна. І саме християнські цінності мають стати основою для побудови громадянського, високоморального суспільства. Наша мета, щоб випускники УКУ йшли у світ: у владу, громадські організації, бізнес, соціальні сфери, і масштабували вплив нашого університету – на місцях втілювали зміни і будували оновлену Україну».

Отець Богдан також розповів, що на фронті зараз воює чимало студентів, викладачів і випускників УКУ. На жаль, 13 героїв зі спільноти УКУ загинули в боях із російськими окупантами.

Також із початку повномасштабного вторгнення росії університет організував волонтерський центр, який зібрав уже понад шість мільйонів доларів для допомоги Україні в час війни: воїнам, людям, які втікають від війни або живуть у зоні бойових дій. «Наш головний фокус – медична допомога для госпіталів, закупівля медикаментів і медичних товарів. УКУ є своєрідним центром, куди благодійники з усього світу надсилають допомогу. Це, зокрема, продукти, одяг, засоби гігієни. У перші місяці вторгнення університет також став прихистком для багатьох дітей та людей з особливими потребами, які могли проживати тут та отримати психологічний і духовний супровід», – додав о. Богдан Прах.

За матеріалами УКУ

Перший українець захистив докторат у Папському інституті з вивчення наук про подружжя і сім'ю

Отець Володимир Грив, священнослужитель Деканату душпастирських справ УКУ, захистив докторську дисертацію на тему «Антропологічні основи душпастирства сімей в Івана Павла II. Зв'язок між Катехизамаи богослов'я тіла і апостольським повчанням «Familiaris consortio».

Захист відбувся 11 січня в Папському богословському інституті Івана Павла II з вивчення наук про подружжя і сім'ю. Подія проходила у змішаному форматі.

Що означає душпастирський супровід сімей? Якими є його основні засади та виклики? Як ефективно здійснювати душпастирський супровід сімей у сучасному світі? Саме ці питання були у фокусі дослідження о. Володимира Грива.

Науковим керівником дисертації став професор з Іспанії Хуан Хосе Перес-Соба, який ще з 2014 року працював з о. Володимиром і був його провідником у нове та цілісне бачення душпастирства сім'ї.

На захисті були присутні ректор УКУ о. Богдан Прах, колеги отця з Деканату душпастирських справ УКУ, а також сім'я, батьки, однокурсники, найближчі друзі з України, Бразилії та Італії.

Дослідження теми дисертації о. Володимир Грив розпочав у вересні 2016 року, а закінчив у травні 2022-го. «Обрав цю тему, бо вона була і є абсолютною новизною у нашій Церкві. Сьогодні ми багато говоримо про супровід сімей, але мало хто розуміє, як його здійснювати ефективно. Власне, щоби здобути це бачення, я пішов у докторанту-

ру», – додає священнослужитель.

Отець планує незабаром опублікувати дисертацію або її окремі частини українською мовою. Також мріє втілювати цю тему в життя УТКЦ.

Департамент інформації УТКЦ

Звернення Архиєрейського Синоду УГКЦ в Україні щодо важливості прохань про молитовне заступництво подвижників, мучеників, ісповідників і праведників УГКЦ

*Всечесному духовенству, преподобному монашеству,
возлюбленим братам і сестрам, в Україні та на поселеннях у світі суцям
Мир вам у Христі-Господі!*

1. Святість – покликання кожного християнина

У 2023 році сповнюється 1035-та річниця Свято-Володимирого Хрещення Русі-України, коли «Бог наш помилував, і нами не знехтував, і спас нас, і до розуму істинного привів» (Іларіон Київський, «Слово про закон і благодать»). Ця подія – поворотний пункт в історії нашого народу, бо хоч і задовго перед тим християнство було присутнє на наших землях, але саме від 988 року наші державницькі традиції та культурна самобутність були прищеплені до животворного винограду – Церкви Христової, звідки вже більше ніж тисячоліття черпають силу й насагу, долаючи різноманітні виклики та труднощі. Відтоді наша Церква стала немов душею українського народу, глибоко ввійшовши в його історію і тісно сплвшись з усіма проявами нашого родинного, громадського і національного життя.

Прилучившись до єдиної, святої, соборної і апостольської Церкви, наш народ став частиною великої християнської родини, яка на той час мала вже майже тисячолітню історію. Християнські моральні цінності, традиції і духовні скарби, прищеплені на український ґрунт, принесли свої щедри плоди. Серед усього іншого це, передусім, святість. Слово «святий» походить від єврейського слова «кадош», що означає відмежування, відокремлення від усього, що погане і зле, від того, що йде від лукавого, а не від Бога. Святість – це духовна досконалість, і абсолютно святим є лише Бог. Створена за образом Бога (пор. Бут. 1, 27), кожна людина покликана набути Його подоби – святість. «Святими ви мусите бути, бо Я – святий, Господь, Бог ваш», – читаємо у старозавітній книзі Левіт (19, 2; пор. 1 Пт. 1, 14–16). «Вдягніться, отже, як вибрані Божі, свята й любі, у серце спочутливе, доброту, смиренність, лагідність, довготерпелівість», – закликає апостол Павло (Кол. 3, 12). Святи – це люди, які тут, на землі, живуть вічними Божественними істинами. «Як той, хто вас покликав – святий, так само й ви самі усім вашим життям станьте святи», – пише апостол Петро (1 Пт. 1, 15). На шляху до святості християнин живе життям, достойним Господа, і подобається йому в усьому, «принносячи плід у всякому доброму ділі і зростаючи у спізнанні Бога» (Кол. 1, 10).

Отці Другого Ватиканського Собору наголосили на універсальному покликанні до святості всіх людей, бо всі отримали одного і того самого освячувального Святого Духа і покликані до повноти християнського життя й досконалості любові. Вірні мають докладати всіх сил для досягнення цієї досконалості, щоб, ідучи Його слідами, уподібнюватися до Його образу і, в усьому підкоряючись волі Отця, посвячувати себе славі Божій і служінню ближнім (пор. Догматична конституція «Світло народів», п. 40). Шлях святості – це уникання зла і творення добра, це вміння відрізати правду від неправди, добро від зла, чисте від нечистого.

2. Святи – приклад для наслідування

Святи Божі подвижники і праведники були в усі часи та в усіх країнах, де проповідувалося Христове Євангеліє. Втілюючи його [Євангеліє] в життя на наших землях та даючи себе провадити і освячувати Святому Духові, Церква Свято-Володимирого Хрещення видала зі свого лона безліч власних духовних подвижників – рівноапостольних, страстотерпців, преподобних, чудотворців, святих, мучеників та ісповідників.

Праведний митрополит Андрей Шептицький називає святими «велетнів святості, людей необмеженої перед Богом сили, жертвенності, іншим людям непонятної; людей любові, що горить дійсно небесним світлом, людей полум'яної любові Божої, людей ревності, що всі перепони переломлює; людей покори, що каже їм завжди на себе забувати; людей терпелівості, невичерпної, бездонної» (Послання до духовенства, 1934 рік). Тому «Життя святих» – це свідчення про чудотворну силу Господа нашого Ісуса Христа, свідчення про Його Євангеліє як нове, благодатне, святе життя. Це – євангельський виховний ідеал, християнська педагогіка, бо в них показано, як виховати досконалу людську особистість, як вирости до «звершеності мужа, до міри повного зросту повноти Христа» (Еф. 4, 13). Тому Христова Церква з давніх-давен особливо шанує святих людей, які своїм благочестивим життям прихилили до себе милість Божу і стали для християн зразком для наслідування. Беручи із них приклад, використовуючи їхній досвід, їхні молитви та повчання, ми можемо правильно реалізувати своє земне християнське життя.

3. Святи – небесні покровителі та заступники

Крім того, що святи і праведники засвідчують нам приклад чеснотливого життя, вони є для нас заступниками і помічниками на шляху духовного вдосконалення та щоденного християнського життя. Хоч вони, переставившись від земного життя, сподобилися небесного, проте не віддалилися від нас. Адже новозавітний Божий люд – це сукупність небесної та земної Церков. До небесної Церкви належать: Пречиста Богородиця, ангельський світ і всі святи та праведні. Церква земна – це всі християни, які сповідують правдиву віру у Христа-Спасителя, живуть згідно з Його заповідями та єднаються між собою благодаттю Святих Таїнств. Спількування між земною і небесною Церквою відбувається завдяки нашим молитвам до Господа, Пресвятої Богородиці, ангелів та святих, а також завдяки їхньому піклуванню про нас та допомозі на шляху до Царства Небесного.

Святи Божі подвижники і праведники перебувають у Небесному Єрусалимі, при Божому престолі. Своїми молитвами до Бога, жертвованою любов'ю, набутою завдяки християнському подвигу, вони допомагають і підтримують християн. Книга Одкровення вчить нас про дієвість молитов святих: «І піднісся дим тиміям у молитвами святих, від руки ангела, перед Богом» (8, 4; пор. 5, 8 і 8, 3). Молитви святих Господь чує і вислуховує: «Очі Господні на праведних, і Його вуха звернені до їхньої молитви» (1 Пт. 3, 12). Вони мають особливу силу перед Богом, який сподобляє їх здійснювати Його волю в житті земних людей через їхнє заступництво і допомогу. Так святи стають ніби Божими руками, якими Він чинить своє діло спасіння: «Дивний Бог у святих своїх» (Пс. 67, 36).

Тому-то християни моляться до святих, благаючи їх заступництва та прохаючи клопотатися за нас перед престолом всемогутнього Бога. Двохтисячолітня історія християнства, зокрема й численні приклади з життя нашої Церкви, демонструють нам, скільки ж то чудес чинить Господь через мощі, ікони та молитовне заступництво святих! Особливо близькими українським християнам є святи нашої Церкви Свято-Володимирого Хрещення. Рівноапостольні Володимир і Ольга, киево-печерські подвижники, святий Йосафат, уманські та пратулинські мученики і праведний митрополит Андрей Шептицький, патріарх Йосиф Сліпий, священномученик Миколай Чернецький та інші подвижники, мученики та ісповідники ХХ століття – усі вони нам як друзі, рідня, бо

подібні до нас: народилися в нашому народі, говорили нашою мовою, споглядали красу нашої землі. Своім подвижницьким життям, християнським смиренням, стійкістю у вірі та жертвованою любов'ю вони перемогли гріх, диявольські спокуси і сподобилися нетлінної Божої слави, ставши нашими небесними заступниками та своєрідними дороговказами в тому, як належить провадити християнське життя, щоб досягнути Царство Небесне.

4. Пізнавати і наслідувати життя святих і праведників українського народу

Дорогі в Христі! Маючи дуже багато подвижників духовного життя, ми, на жаль, мало знаємо про них і зрідка звертаємося за їхнім молитовним заступництвом. Історичні перипетії, які переживала наша Церква, перешкоджали нам прославляти наших християнських праведників, мучеників та ісповідників славою святих. Тому закликаємо всіх пізнавати невідомі й маловідомі сторінки «Життя святих» нашої Церкви. Особливо просимо звертатися із проханням про молитовне заступництво до тих, хто живе в нашій пам'яті, хто відійшов у вічність недавно, кого знали ми самі чи наші родичі або друзі. Згадуйте і розповідайте про духовні подвиги цих добрих і взірцевих християн. Та насамперед випрошуйте Божі ласки для особистого, родинного і національного життя за молитовним посередництвом слуги Божого митрополита Андрея Шептицького (у 2023 році сповнюється 65 років від початку канонічного процесу беатифікації цього українського Мойсея, який кілька років тому отримав титул «праведний»). Складайте свідчення про приклади плодів такого молитовного заступництва, яких удостоїлися ви або ваші родичі чи друзі.

Ще одним великим християнським праведником й ісповідником ХХ століття є патріарх Йосиф Сліпий. Його життя проминуло у вірі складних і драматичних подій ХХ століття. Як ніхто інший, він зазнав тягарів і страждань того історичного періоду. Його життя припало на час революції і двох світових воєн, розвалу імперій і постійних змін державних кордонів. Він перейшов через ув'язнення, заслання і, врешті, вимушену еміграцію. Вісімнадцять років провів у радянських таборах і ґюрмах. Патріарх Йосиф поєднав у собі досвід сотень тисяч або й мільйонів українців, для яких ці десятиліття стали справжньою «хресною дорогою через терни до зірок» (лат. *via dolorosa per aspera ad astra*). Впродовж свого 92-річного життя патріарх Йосиф не шукав орієнтирів у мінущих ідеях чи марних сподіваннях. У своєму посланні «Про поєднання в Христі» (3 червня 1976 року) він звернувся до своєї пастви з простою порадою: «Будьмо собою!». І кожен з етапів біографії патріарха Йосифа позначений цим знаком автентичності, у серці якої перебуває Христос. Народ Божий пам'ятає про патріарха Йосифа Сліпого, за нього і до нього моляться. Тому у 2007 році був розпочатий беатифікаційний процес. Молімося до Бога за прославу патріарха Йосифа, бо так важливо мати серед молитовних заступників того, хто вірив, боровся і перемагав Христа ради!

Поряд із цими велетнями християнського духу, наша Церква в часи важких комуністичних переслідувань дала сотні й тисячі великих ісповідників та подвижників віри, які є її окрасою та джерелом духовної сили нашого народу. Патріарх Йосиф, як один із них, так писав у своєму Заповіті: «Силу на оцьому моєму хресному шляху В'язня Христа ради давала мені свідомість, що цим шляхом іде також зо мною моє духовне стадо, мій рідний Український нарід, всі владики, священники, вірні, батьки і матері, малолітні діти, жертвна молодь і безпомічні старці. Я не самотній!».

5. Молитися за прославу праведників віри нашої Церкви і українського народу

Українські святи, мученики, ісповідники, подвижники і праведники творили подвиги на нашій землі, молилися за наш народ, за його утвердження у Христовій вірі. Ми всі маємо зробити посильний внесок у те, щоб вони офіційно, згідно з канонічною процедурою, були прилучені до лику святих Христової Церкви.

Прохаємо вас, дорогі в Христі, передавати письмові чи усні свідчення про українських духовних подвижників, мучеників та ісповідників до Постуляційного центру беатифікації і канонізації святих Української Греко-Католицької Церкви чи до його представництва у наших єпархіях та екзархатах.

Лик українських святих – це не лише молитовні заступники вірних нашої Церкви, а й міцна духовна основа нашої нації та запорука її здорового майбутнього. Споглядаючи приклад життя подвижників віри нашого народу, зростаємо у вірності Христовому Євангелію і осягаємо святість, до якої нас кличе Господь. Дізнаваймося про них, шанувуймо їх, молімося до них, наслідуймо їх у наш непростий час війни, щоб, як і вони, гідно та правильно звершити й нашу мандрівку земного життя і вдостойтися вінців святості в Небесному Царстві!

Від імені Архиєрейського Синоду УГКЦ в Україні
† СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у день Святого отця нашого Григорія Богослова, архієпископа Царгородського,
7 лютого 2023 року Божого

Глава УГКЦ про календарну реформу: «Сподіваюся, що православні брати підуть за нами»

Під час оприлюднення рішення Синоду про календарну реформу УГКЦ Блаженніший Святослав розповів, на яку реакцію очікує від Православної Церкви України. «Я сподіваюся, що будуть єпископи [православні], які матимуть відвагу перейти на новоюліанський календар, як вони його називають. Я вам щиро скажу, що дуже вдячний Його Блаженству Митрополиту Епіфанію за відкритість, щирість і можливість зустрічі та братньої дискусії на цю тему», – сказав Глава УГКЦ.

Блаженніший Святослав додав, що під час зустрічі з Предстоятелем ПЦУ у грудні 2022 року «ми ще не були готові озвучити дати, коли наша Церква стане готовою до такого кроку, але я представив міркування щодо цієї теми Архієрейського Синоду нашої Церкви, що відбувся у листопаді [2022 року]». Ці міркування, за словами Патріарха, охоплювали як тактичні, так і педагогічні кроки щодо проведення реформи. На зустрічі Глава УГКЦ запропонував Митрополитові Епіфанію створити спільну робочу групу, щоб можна було обмінюватися досвідом, поважаючи традиції, звичаї, динаміку, канонічне право кожної Церкви. «Я дуже хотів би, щоб наш досвід календарної реформи послужив нашим православним братом. Дуже важливо,

щоб ми розуміли, що рухаємося до однієї мети. Хоча, можливо, йдемо до неї трохи різними способами», – додав Глава УГКЦ.

Наостанок Блаженніший Святослав промовив: «Поки що ми робочої групи не створили, але я би дуже хотів, щоби вона запрацювала. Ба більше, ми матимемо тепер конкретніші пропозиції для праці в ній. Сподіваюся, що спільна робота допоможе нам краще зрозуміти один одного. Але, очевидно, що ми рухаємося до однієї і тієї ж мети. Я щиро вірю, що цього року ми разом із нашими православними братами святкуватимемо Різдво 25 грудня і разом освячуватимемо воду у Дніпрі 6 січня».

Як уже повідомлялося, Архієрейський Синод УГКЦ в Україні постановив, що з 1 вересня 2023 року УГКЦ в Україні переходить на новий стиль для нерухомих свят зі збереженням чинної пасхалії. Парафії, які відчують себе не готовими до такого кроку, зможуть із благословенням свого єпископа продовжувати жити за юліанським календарем до вересня 2025 року.

Департамент інформації УГКЦ

«Києво-галицька вісь української реальності стала визначальною для цивілізаційного вибору нашого народу», – Глава УГКЦ

*Галич без Києва не міг самотужки протистояти ви-
кликам, які надходили до нас із Заходу, а ізольований
Київ не мав сили протидіяти поневолювачам зі Сходу.
Києво-галицька вісь української реальності стала ви-
значальною для цивілізаційного вибору нашого народу,
формування його національної самосвідомості, для
суспільного та державного будівництва. Про це пише
Блаженніший Святослав у посланні «Давній Галич – ві-
ковічний свідок української надії».*

У документі Глава Церкви наголошує, що давній Галич не тільки плекав єдність із Новим Єрусалимом – Києвом, і Другим Римом – Константинополем, а й був відкритим до відносин із Римом Першим. І саме єпископ Рима виступив із закликом надати допомогу нашому народові тоді, коли знищений монгольськими загарбниками Київ і поруйнована Ордою Русь потребували підтримки західних сусідів.

«Галичу зі Львовом і Перемишлем у єдності з Римом судилося рятувати українську культурно-релігійну традицію від русифікації після незаконного підпорядкування Київської православної митрополії Московському патріархатові (1686) та насильницької ліквідації церковної унії в Російській імперії (1839, 1875), – зазначає автор послання і додає: – А «галицькі будителі» – греко-католицькі діячі «Руської трійці» – черпали насагу у творах Тараса Шевченка, інших наддніпрянців і проголошували ідею єдності українського народу, незважаючи на тодішні конфесійні межі й державні кордони».

Києво-галицька вісь і цивілізаційний вибір українського народу мали особливе значення для історії та місії Української Греко-Католицької Церкви – Київської Церкви в повному єднанні з єпископом Рима, Церкви, що зберігає тяглість духовного життя із княжих часів.

Праведний митрополит Андрей Шептицький ініціював і підтримував археологічні дослідження давнього Галича, які увінчалися віднайденням 1936 року фундаментів прадавнього Успенського собору та 1937 року поховання його будівничого – князя Ярослава Осмомисла. «Ці знахідки для українського суспільства були рівнозначними віднайденню глибинного коріння нашого народу й утвердженням його права на власну державу», – зазначає Блаженніший Святослав.

Він також звертає увагу, що Предстоятель УГКЦ зберігає титул Верховного Архієпископа-Патріарха Києво-Галицького.

Глава УГКЦ зазначає, що пам'ять про києво-галицьку вісь нашої національної та церковної самобутності живить надію на здійснення довіреної нам місії у християнському світі – зводити мости єднання між Церквами-сестрами, дітьми однієї віри, спадкоємцями тієї самої благодаті Божої.

Історія давнього Галича – це 1125 років невтомного воскресіння. Переживши не одну війну, Галич підіймався з кожної руїни і завжди залишався українським і християнським. «У ній [історії Галича] розкривається досвід довіри до визначеної Божою волею історичної місії українського народу – свідчити перед світом про незламність християнської віри та відкритої в ній

надії», – пише Глава УГКЦ.

Навіть у найтемніші миті грізних викликів, стверджує Предстоятель, українське серце тут завжди відчувало, що «Бог посеред міста, воно не похитнеться...».

«Протягом свого існування княже місто на Дністрових пагорбах залишалося свідком відданого і жертвовного служіння нашої Церкви, місцем єднання, живим відлунням Божої Премудрості, що замешкала на нашій землі. Ця києво-галицька вісь виявила себе життєдайною на наступних етапах розвитку українського народу та нашої Церкви. Спираючись на неї, ми сповнюємося надією на неминучість перемоги Правди та Добра», – йдеться у посланні.

У час війни теперішньої росії проти України давній Галич постає вірним свідком незламності українського духу, виплеканого у благодатній купелі київського благочестя. Його історичний досвід вселяє в українців надію на переможну силу Божої правди. «Осягнути цей скарб, долучитися до нього разом зі спадкоємицею давньої Києво-Галицької митрополії, Українською Греко-Католицькою Церквою, заохочує кожного українця ювілей княжого міста, який відзначаємо протягом 2023 року, котрий крізь усі криваві жертви веде нас до неминучої перемоги», – додає на завершення послання Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

Блаженніший Святослав привітав Пряшівську архієпархію з нагоди 15-ї річниці піднесення її до рівня митрополії

Владика Степан Сус і владика Петро Руснак, Пряшів, 28 січня 2023 р.

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав особисто та від імені Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви привітав владика Петра Руснака, апостольського адміністратора *sede vacante* Пряшівської архієпархії, та всіх вірних із нагоди 15-ї річниці піднесення її до рівня митрополії, яке здійснив світлої пам'яті Папа Венедикт XVI. «Засилаю вам усім сердечні побажання із пагорбів нашого сивочолого Дніпра, на якому, як символ нерозривної єдності нашої Церкви, зведено собор Воскресіння Христового, у час, коли наша рідна земля здригається від бомбардувань, коли плач і сум через важкі втрати, спричинені безпощадним агресором, сповнює наші серця. Та, незважаючи на ці випробування, Україна молиться, бореться і перемагає!» – пише Глава УГКЦ у привітанні.

Ювілей, що його святкують у Пряшеві цими днями, Блаженніший Святослав вважає непересічною подією та запевняє архієпархію Словаччини в молитві. «Ваші спільні молитви, зустріч і конференція – це нагоди роздумати, якою ви б хотіли бачити Пряшівську митрополію, коли святкуватимете наступний ювілей, а також згадати нелегкий шлях ваших попередників, що втішаються славою при небесному престолі нашого Господа», – зазначає він.

Також Предстоятель УГКЦ висловив вдячність за допомогу, молитовну й соціальну, яку Пряшівська архієпархія надає тим, хто постраждав внаслідок війни росії проти України. «Це знак вашої зрілості, як церковної спільноти, глибоко закоріненої в Христі, і того, що ми діємо разом, визнаючи спільну історичну спадщину русинів-українців, зокрема наших блаженних священномучеників Павла Гойдича та Василя Гопка. Хай Господь воздасть вам усім за це сторичею!» – наголосив Глава УГКЦ.

Від імені Блаженнішого Святослова на святкування 15-ї річниці піднесення Пряшівської архієпархії до рівня митрополії до Пряшена прибув єпископ курії Верховного Архієпископа Степан Сус. У п'ятницю, 27 січня, владика Степан взяв участь в міжнародній конференції, яка відбулась на греко-католицькому богословському факультеті Пряшівського університету, а в суботу, 28 січня, – в урочистій Божественній Літургії, яка стала центром святкування.

Спільна молитва у Пряшеві об'єднала 22-х єпископів з різних куточків Словаччини та з-за кордону.

Департамент інформації УГКЦ

Катедральний собор Івана Хрестителя у Пряшеві, фото: FB / Prešovská archieparchia

10-річчя єпархії Святого Володимира Великого в Парижі

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав привітав єпархію Святого Володимира Великого в Парижі з 10-річчям від заснування. Цю дату в єпархії відзначили єпархіяльним собором на тему «Стратегічне планування на основі Постсинодального послання 2021 року «Надія, до якої кличе нас Господь», урочистою Літургією і конференцією, яка відбулась 28 січня.

У привітальному листі Блаженніший Святослав від імені Синоду Єпископів УГКЦ привітав усіх з нагоди 10-річчя піднесення Апостольського екзархату Франції до гідності єпархії, яке здійснив світлої пам'яті Папа Венедикт XVI, назвавши її на честь святого Володимира Великого. Першим єпархом було іменовано владика Гліб Лончина.

«Ювілей, що його святкуєте цими днями, – це непересічна подія для всієї нашої Церкви, яка сьогодні є глобальною. Складаємо вдячність милосердному Богові, що протягом цього часу сподобив вас стількох благодатей. Ваші спільні молитви, зустрічі та Єпархіяльний собор – це нагоди спільно роздумати, якою ви б хотіли бачити вашу єпархію, коли святкуватимете наступний ювілей, а також згадати нелегкий шлях ваших великих попередників, що втішаються славою при небесному престолі нашого Господа. А це митрополит Андрей Шептицький, який, як добрий батько, доклав чимало зусиль, щоб вірні нашої Церкви, котрі опинилися на гостинних землях Франції, мали належну духовну опіку...» – мовиться у листі. Це також владика Володимир Маланчук і Михайло Гринчишин, йдеться далі у привітанні, та десятки отців, що приїхали на служіння з України, чи місцеві, які всім серцем полюбили українців і служили їм. Усі вони й тисячі вірних стали незмінною історією присутності нашої Церкви у Франції, Швейцарії та країнах Бенілюксу.

«Цього святкового дня складаю Вам, владико Глібе, отцям, монашеству та мирянам єпархії велику подяку за підтримку, молитовну і соціальну допомогу, яку ви надаєте тим, хто постраждав від військових дій в Україні. Ваша допомога полегшує терпіння сотень тисяч людей і дарує їм надію, що з нами Бог», – зазначив Предстоятель.

Департамент інформації УГКЦ

Катедральний собор Єпархії Святого Володимира Великого УГКЦ у Парижі

У Києві відбулася щорічна «Просфора з Патріархом»

14 січня при Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві відбувся щорічний різдвяний захід «Просфора з Патріархом». Його розпочали колядою, яку провадив владика Йосиф Мілян, єпископ-помічник Київської архієпархії. Звертаючись до присутніх, єпископ розповів, що Блаженніший Святослав у зверненнях неодноразово наголошував, що, попри війну, ми не маємо права забувати про радість – маємо радіти передусім із приводу Різдва Христового.

«Просфора колись об'єднувала понад пів тисячі людей, – пригадав владика. – Цьогоріч в умовах війни ця цифра значно скромніша, але, попри труднощі, ми дякуємо Блаженнішому Святославу за продовження цієї традиції. Дякуємо за те, що можемо разом продовжувати колядою славити народження Христа. Адже нам дуже важливо ділитися Богом, бо хлібом ділитися – це теж ділитися Богом, ділитися серцем – теж ділитися Богом, ділитися радістю – це теж ділитися Богом. Сьогоднішня подія є частинкою радості з вами, яка має перейти на весь народ, на всіх тих, кого ми завжди запрошували на «Просфору з Патріархом», – наголосив владика Йосиф.

Відтак Блаженніший Святослав очолив молитву та благословив приготувані просфори, щоб ними поділитися з усіма присутніми.

Звертаючись до зібрання, Глава УГКЦ зауважив, що, незважаючи ні на що, ми живемо, рухаємося вперед та працюємо. «Пригадую, як з кожним із вас упродовж часу війни ми все ж таки зустрічалися, працювали. Зізнаюся, що після наших зустрічей я завжди виходив підсиленим. Адже ми один одному надавали енергії, оптимізму й впевненості, щоб іти далі. Тому, коли владика Йосиф запитав мене, чи потрібно цього року організувати «Просфору», чи ні, я відповів, що потрібно. Бо коли настають важкі моменти, то ми завжди намагаємося зберегти найцінніше», – зазначив Патріарх.

Блаженніший Святослав зауважив, що цього року ми навчилися збирати тривожну валізу, тобто брати щось найважливіше: документи, засоби невідкладної медичної допомоги та цінні особисті речі. «Коли говорити про таку тривожну валізу в колі Церкви, то найважливішим є наші люди, наші друзі – ви, які сьогодні відгукнулися на наше запрошення», – наголосив Предстоятель.

Глава УГКЦ пригадав, що під час війни люди побачили Патріарший собор в іншому світлі. Це було вже не тільки місце, де постійно лунала молитва. «Наш Патріарший собор перетворився на бомбосховище. Були такі дні, коли в наших криптах мешкало близько 500 людей. Вони приходили з усіма улюбленими, які були в їхніх домах. Цей собор справді рятував людей, а ми зі свого боку мусіли щось зробити, щоб їм допомогти. Наш собор видавався не тільки епіцентром протистояння, але й центром українського світу».

Блаженніший Святослав побажав усім благословенного часу Різдвяних свят. «Можливо, нам важко один одному бажати веселих свят, але побажаймо благословенних, щоб від цієї Божої сили ми себе перезарядили, щоб відчували, що під'єднані до «божественного генератора», який не дає нам перестати світити навіть тоді, коли все довкола потрапляє в темряву. Хочу вам побажати переможного нового року. Багато хто говорить, що цей рік стане роком перемоги, але ми ще мусимо її здобути. Росія вже програла, але ми ще не перемогли. До цієї перемоги ми наближатимемося крок за кроком. Побачите, що настане час і ми зберемося тут, у Патріаршому соборі, щоби разом святкувати перемогу над нашим ворогом. А Боже благословення нехай над усіма нами щедро дає свої плоди!»

Відтак під час різдвяного дійства прозвучали коляди, а згодом відбувся традиційний благодійний аукціон, який провів патріарший економ о. Любомир Яворський.

Пресслужба Київської архієпархії

Владика Теодор Мартинюк на Континентальній асамблеї: «Ми переживаємо справжній геноцид»

Вранці 9 лютого у Празі на Континентальній асамблеї Синоду про синодальність виступив єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівської архієпархії УГКЦ Теодор Мартинюк, донісши голос українців про війну, що триває на теренах нашої держави.

10 лютого приблизно 200 делегатів європейських єпископських конференцій обговорювали затвердження Підсумкового документа Континентального етапу Синоду Єпископів Католицької Церкви. Це – основоположний текст, який має містити теми та виклики, які були в центрі дебатів цих напружених днів.

Серед виступів на пленарному засіданні був піднесений голос з України: «В Україні ми переживаємо жорстокість війни. Це – страшна навала, справжній геноцид. Сотні тисяч убитих, зокрема 460 дітей, – зазначив владика Теодор. – Близько 12 мільйонів біженців, внутрішніх і тих, хто виїхав за кордон і кого ви щедро прийняли. Нестерпна трагедія в центрі Європейського континенту. 1100 лікарень зруйнували росіяни. Наші парафії окуповані, двоє священників ув'язнені, деякі перебувають у фільтраційних таборах у росії, деякі священники, монахині та монахині були поранені», – розповів представник Української Греко-Католицької Церкви.

Відтак доповідач зазначив, що від початку Асамблеї усі погодилися з тим, щоби правда і щирість були в центрі роздумів. «Тому ми просимо, щоби у Підсумковому документі були чіткі заяви щодо російського вторгнення в Україну. Ми щиро просимо, щоби він містив твердження про необхідність справедливого миру в Європі. Просимо, щоби була висловлена вдячність українського народу всім народам Європи, які солідарні з Україною в її стражданнях», – мовив єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівської архієпархії УГКЦ.

Нагадаємо, що ввечері 5 лютого Святою Месою була відкрита Європейська континентальна асамблея в межах синодального процесу 2021-2024 років, присвяченого темі «Задля синодальної Церкви: сопричастя, участь і місія», кульмінаційними моментами якого стануть сесії XVI Звичайної асамблеї Синоду Єпископів, що відбуватимуться у Ватикані. Україну у Празі представляли відразу три делегації: від Української Греко-Католицької Церкви, Римо-Католицької Церкви та Мукачівської греко-католицької єпархії. До їхнього складу входили єпископи, єпархіальні священники, черниця та мирянки.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Єпископ Микола Семенишин: «Якщо Бог кличе когось до служіння, то дає благодать бути відкритим, щоб отримувати Його ласку і служити там і так, як Він цього хоче»

15 лютого 2023 року отець Микола Семенишин став одним із трьох призначених нещодавно наймолодших єпископів-помічників Української Греко-Католицької Церкви: того дня Архикафедральному соборі Воскресіння Христового в Івано-Франківську звершили Архидієцезійську Божественну Літургію з Чином архидієцезійської хіротонії владика-номіната Миколи Семенишина. Літургію очолив Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав, головний святий. Співсвятителями були Архидієцезійський Митрополит Івано-Франківський Володимир Війтишин та Апостольський екзарх у Німеччині та країнах Скандинавії Богдан Дзюрах.

– **За яких умов у Вас з'явилася думка, що хочете служити Богові і людям?**

– Це проявилось десь у третьому-четвертому класі. Мені подобалося ходити до церкви, я прислуговував під час Божественних Літургій. Мені дуже цікаво було спостерігати за священником, слухати, як він співає, як ставився до людей, спілкується з ними. Завдяки таким прикладам це покликання зростало й укріплювалося. Тож після завершення школи я вступив до Духовної семінарії. Та навіть коли вже йшов до семінарії, то ще не мав чіткого розуміння, яким буде цей шлях. Завдяки моїм настоятелям, які скеровували і підтримували, я зрозумів сутність священства, усвідомив, що не так важливо, що мені подобається, як те, що Господь кличе до служіння.

– **Чи ваше «так» єпископському служінню було виваженим?**

– Мені тривалий час говорили, що те, чим займаюся, веде до стану єпископства. Тож коли той момент прийшов, я дотримався принципу Блаженнішого Любомира, якому мав щастя служити майже чотири роки. Він завжди казав: «Якщо ти одного разу сказав Господеві «так», то надалі щоденно маєш впевнено казати «так». Тому коли Блаженніший Святослав запитав моєї згоди, я відповів ствердно, хоча, зрозуміло, маю людські страхи, переживання, знаючи свої слабкі сторони. Вважаю, що через згоду Главі нашої Церкви я сказав своє «так» і Господеві. Впевнений: якщо Бог кличе когось до служіння, то, відповідно, й дає благодать бути відкритим, щоб отримувати Його ласку і служити там і так, як Він цього хоче.

– **Якою, на Ваш погляд, має бути Церква в час війни?**

– Нам важливо залишатися Церквою і бути тими людьми, які бачать і чують Бога, тими, які усвідомлюють: Він – всюди присутній і підтримує, особливо в кризових моментах. Навіть тепер, переживаючи страшну трагедію війни, маємо зрозуміти, чому так діється.

– **Чого навчилися за час, коли були поруч із Блаженнішим Любомиром?**

– Насправді, досить багато. Зокрема й те, як молитися. Коли Блаженніший Любомир молився, то це не було щось окреме від його повсякденного життя. Пригадую, якось після обіду зателефонували, що хочуть говорити з ним. Я зайшов у кімнату і побачив, що Патріарх молився. Я перепросив, і він просто перейшов зі стану молитви в розмову телефоном, а потім знову повернувся до молитви. Це для мене стало свідченням, як молитва була способом життя Блаженнішого.

– **Якою має бути молитва, щоб бачити її реальну дію?**

– Важливо не забувати, що Господь діє в житті кожної людини на свій лад. Не завжди логіка діяння Бога відповідає нашій логіці. Тому маємо вчитися молитися. На мій погляд, найкращою молитвою є молитва апостолів, які, бачачи, як молиться Ісус, звернулися до Нього: «Навчи нас молитися». Я, коли починаю молитися, то кажу: «Боже, навчи мене молитися».

– **Війна, страждання, жорстокість ворогів часто вселяє в серця молоді, та й не тільки, відчуття зневіри і сумнівів. Як у таких обставинах не віддалитися від Бога?**

– Пригадую промовистий момент із фільму «Граф Монте-Крісто», коли в'язень – одинокий, невинно засуджений – в один момент каже священникові, що втратив віру в Бога. На що отець відповідає: «Не важливо, чи ти віриш у Бога, – важливо, що Господь вірить у тебе». Будь-яке терпіння, різного роду страждання є можливістю глибше пізнати чи вперше пізнати Бога у житті. В який спосіб це зробити? Раджу кожній молодій людині, якщо виникає якесь запитання, сумнів, тривога, шукати поради, допомоги, підказки у тих, хто вже має досвід життя, пережив подібні моменти. Це може бути друг, священник, богопосвячена особа, тобто людина з відкритим на ближнього серцем.

– **Обрання молодих єпископів свідчить про омолодження нашої Церкви?**

– Омолодження Церкви не залежить від віку єпископа, а від його відносин із Христом.

Спілкувалася Наталія Павлишин, «Дивенсвіт»

Єпископ УГКЦ про участь в синодальному процесі в Океанії

«Допомагати постраждалим від війни, зцілювати їхні рани та показувати їм обличчя Милосердного Отця» – таке завдання ставлять собі українські греко-католики, які перебувають далеко від України – в Океанії та Новій Зеландії. Це прагнення озвучив їхній єпископ Микола Бичок, який нещодавно брав участь у Континентальній асамблеї синодального процесу для Океанії. Цю Асамблею скликала у місті Сува (Фіджі) в днях 5-9 лютого Федерація католицьких єпископських конференцій Океанії, до якої входять єпископати Нової Зеландії, Папуа-Нової Гвінеї та Соломонових Островів, Австралії та Тихоокеанського регіону.

Місцевий етап синодального процесу

Як і на інших континентах, так і в регіоні Океанії синодальний процес розпочався в жовтні 2021 року з місцевого етапу. Кожна дієцезія та єпархія були запрошені організувати консультації не лише з практикуючими католиками різних суспільних прошарків, але також із людьми, які не беруть активної участі в житті Церкви, або належать до інших християнських конфесій, інших релігій чи не сповідують жодної релігії. Усіх цих консультацій вимагав Папа Франциск, щоби зрозуміти, яким чином Церква прямує разом і як їй краще супроводжувати кожну людину. Потім кожна єпископська конференція подала узагальнені підсумки цих консультацій, які увійшли до Робочого документа, що став основним матеріалом для континентального етапу синодального процесу.

Участь УГКЦ в синодальному процесі Океанії

Серед учасників Континентальної асамблеї, що збиралася в Суві, був присутній також єпископ Микола Бичок, очільник єпархії УГКЦ в Австралії і Новій Зеландії. В інтерв'ю для Радіо Ватикану – Vatican News він зазначив, що вже сам факт того, що представники Католицької Церкви з різних частин Океанії зібралися для того, щоб спільно подумати, яка краще здійснювати своє служіння, свідчить про єдність Церкви. Владика Микола додав, що для УГКЦ в Австралії та Новій Зеландії синодальний процес відбувається «паралельно двома стежками»: разом з УГКЦ і з місцевою Церквою. Єпископ пригадав про перешкоди, які виникали на шляху синодального процесу: спочатку це була пандемія, через яку були скасовані численні зустрічі і для консультацій треба було використовувати сучасні засоби зв'язку. А потім в Україні розпочалася війна. «Тому акценти були дещо зміщені, – додав він. – В рамках цього процесу ми почали більше думати про те, як допомогти нашим людям, як лікувати ці рани війни, як їм показувати обличчя Милосердного Отця у цьому часі війни».

Єпарх Мельбурнський також розповів, що спілкуючись із місцевими єпископами, він запитував їх, чи вони зустрічали українців у своїх дієцезіях, і декілька єпископів, зокрема з Папуа-Нової Гвінеї, дали ствердну відповідь і сказали, що вони навіть запрошували цих українців на свої конференції для того, щоб вони розповіли про те, що відбувається в Україні.

«Хочу запевнити, – наголосив на завершення владика Микола, – що хоча наша Церква є дуже далеко, на просторах Океанії, але ми молимося. Ми також заручаємося підтримкою цілої Римо-Католицької Церкви, яка дуже переживає, молиться і робить все можливе для того, щоб війна закінчилася і наступив довгоочікуваний та справедливий мир».

«Vatican News»

Як отримати якнайбільше користі від Літургії?

«Якби ми насправді зрозуміли те, що відбувається на Літургії, ми б померли від радості»

Св. Йоан Віанней

Звички і рутина формують наш досвід і наше життя. Нерідко участь в недільній (і не лише) Літургії стає рутинною. Цих кілька звичок допоможуть відвідати Літургії зробити чимось особливим, ніж просто звичкою. Участь в Літургії – це надзвичайна форма молитви і вона повинна бути духовною зустріччю з Христом.

1. Зроби постанову ніколи не пропускати Літургії

Скажи це вголос Богові і своїй сім'ї. «А щодо мене і мого дому, ми служитимемо Господеві» (Іс. 24,15). Плануючи свої вихідні, перш за все виріши, коли підеш на Літургії. Якщо плануєш бути за межами міста, то пошукай найближчу католицьку церкву. Якщо поїздка припадає на неділю, а поблизу нема католицького храму – не їдь.

2. Готуйся до Літургії

Заздалегідь прочитай читання, які будуть читатись на Літургії. Для цього є багато ресурсів, якими ти можеш скористатись. Коли ми ознайомлюємось із текстом Писання і вивчаємо його напередодні, наші серця готуються стати родючим ґрунтом для Слова, що зможе прорости в нас.

3. Заплануй прийти до храму на 5-10 хвилин до початку

Завжди трапляється щось таке, що може затримати тебе на кілька хвилин. Заплануй прийти до храму за кілька хвилин до початку Літургії, щоб могли зібратись з думками і відкрити своє серце на ту дію, яку Ісус хоче вчинити з тобою під час цієї Літургії. Коли ти запізниєшся чи виходиш з храму раніше, то таким чином покажеш, що щось інше є важливішим.

4. Одягай свій найкращий «парадний» одяг

Ми ретельно підбираємо свій найкращий одяг для подій, які є для нас важливими. Цей невеликий акт підготовки є свідченням для інших того, що я готуюсь до чогось, що є для мене дуже важливим. Одного разу моя маленька племінниця подивилась на свого батька і сказала: «Церква». Він був одягнений в сорочку з краваткою, і вона знала, що він їде до церкви.

5. Бери участь в Літургії

Бери активну участь у відправі. Впевнено відповідай на слова священника, співай, уважно слухай, одразу відвертайся від усього, що може тебе відволікати, залишайся на місці до завершення фінальної пісні, будь прикладом для своєї сім'ї і своєї парафії.

6. Не постішай якомога швидше вийти з храму

Після завершення Літургії подякуй Богові. Спробуй посміхнутись людям при виході. Багато довгих і міцних дружб почались від привітання в церкві.

7. Виходь із храму з чіткою постановою

Подивись навколо. У світі є стільки ненависті, насильства, нетерпимості. Здається, що люди все більше й більше віддаляються одні від одних. Нам потрібен Ісус. Нам потрібна Літургія. Нам потрібно бути одним тілом в Христі.

Перед тим, як вийти з храму, перед тим, як перейти до наступних справ, перед тим, як відкрити авто на парковці, вибери собі ціль, причину, мету, план. Кого ти запросиш на Літургії наступного тижня? З ким поговориш про Бога на роботі чи в школі? Як ти збираєшся працювати над особистим духовним зростом?

Спробуй. Можливо, ці кілька порад (чи «лайфхаків», як тепер модно їх називати) допоможуть тобі перетворити участь у Літургії з рутини на особистий досвід зустрічі з Богом, а також із людьми.

Джерело: Catholicnews

Нікарагуа: 26 років ув'язнення для єпископа, що відмовився залишити країну

Ординарій Матагальпи засуджений як «зрадник батьківщини». День перед тим з країни видворено понад 200 людей, між якими священники, семінаристи та опозиціонери.

Преосвященний Роландо Хоче Альварес Лагос, Єпископ Матагальпи та Апостольський Адміністратор Естелі в Нікарагуа, засуджений до 26 років тюремного ув'язнення. Вирок зачитав суддя апеляційного суду наступного дня після того, як ієрарх відмовився піднятися на борт літака разом з іншими 222 особами – священниками, семінарстами, політичними опозиціонерами чи простими критиками режиму, які були видворені з країни. Названий «зрадником батьківщини», 56-річний єпископ отримав тюремний строк до 2049 року.

Суд над єпископом, якого обвинувачено «в змові що несе загрозу національній цілісності та в поширенні фальшивих новин через інформаційні та комунікаційні технології зі шкодою державі та нікарагуанському суспільству», повинен був розпочатися 15 лютого, але вирок випередив судові дебати. Крім єпископа у в'язниці перебувають два священники Гранадської дієцезії.

Інші п'ятеро священників, диякон і двоє семінарстів, звинувачені в «змові» та засуджені на 10 років тюремного ув'язнення, вже дісталися до США, разом з опозиціонерами. Апеляційний Суд Манагуа оголосив їх «зрадниками батьківщини», позбавивши громадянських прав і нікарагуанського громадянства.

Преосвященний Альварес – перший єпископ, засуджений після того, як 2007 року повернувся до влади Президент Даніель Ортега. Він був затриманий у єпископській резиденції в Матагальпі 19 серпня минулого року, разом зі священниками, семінарстами й мирянами, звинуваченими в «організації насильницької групи» з метою дестабілізації країни та атак проти конституційної влади. Згодом єпископ перебував під домашнім арештом у своєму приватному помешканні в Манагуа, але тепер взятий під варту.

Vatican News

Близько півмільйона гривень зібрали на цьогорічній «Різдвяній просфорі» для стипендій семінаристам

У навечір'я свята Василя Велико-го, 13 січня, у Львівській духовній семінарії Святого Духа відбувся традиційний добродійний бенкет «Різдвяна просфора» з метою підтримки Стипендіальної програми для семінарстів. Серед гостей були митрополит Львівський владика Ігор, єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир, ініціатор заходу, правлячий архиєрей Чиказької єпархії владика Венедикт, а також десятки благодійників із родинами.

Залучені від благодійної події кошти скерують на розвиток Стипендіальної програми, яка діє при БО «Фундація духовного відродження» ЛА УГКЦ і підтримує майбутніх священників. Підтримку отримують студенти-сироти та малозабезпечені особи, які є успішними у навчанні. Ще дві стипендії, як повідомив ректор семінарії о. Ігор Бойко, передадуть для двох семінарстів з Івано-Франківської семінарії, які втратили батьків унаслідок повномасштабної війни росії з Україною.

Організатор заходу, керівниця БО «Фундація духовного відродження» Олена Карнаух зазначила, що з огляду на воєнні обставини в організаторів були сумніви, чи доречно проводити захід, але думка про важливість бути разом і підтримувати одне одного переконала їх все ж захід провести, а сьогодні вже під час зустрічі перших гостей остаточно розвіяла усі сумніви.

Музично супроводжував вечір Духовий оркестр семінарії, Софія Федина та хор УКУ «Етерія». Як повідомляють організатори «Різдвяна Просфора» – вже 6-ий рік є місцем для доброї зустрічі та коляди, для благодійності та духовного відпочинку.

Довідка. Різдвяна Просфора – благодійний вечір для підтримки Стипендіальної програми підтримки студентів Львівської духовної семінарії Святого Духа УГКЦ, традиція проведення якого розпочалася у січні 2017 року з ініціативи владика Венедикта (Алексійчука)

Підготувала Христина Потерейко

Семінарійний часопис «Пізнай правду» – про історію, плани та сакральний меседж творців

В одному з приміщень Львівської духовної семінарії Святого Духа УГКЦ невтомно вирує редакційна колегія часопису «Пізнай правду», який виходить у світ ще з 1996 року. Це видання, яке семінаристи створюють власноруч, розкриваючи для своїх читачів цікаве й нове на різні, потрібні для кожного християнина, теми. Ми поспілкувалися з о. Володимиром Крушельницьким, канцлером семінарії, який своєю участю провадить діяльність часопису, допомагаючи семінаристам, а також братом Богданом Пемпусем – студентом 4 курсу семінарії та головним редактором видання.

– Отче, якою є історія заснування часопису?

– Вона має свій початок у своєму давньому минулому. Я дуже добре пам'ятаю – це був 1996 рік. За благословення ректору семінарії, а саме коли ректором цієї семінарії був о. Степан Меньок, сьогодні екзарх Донецький, було втілено ідею, яка вийшла з нутра студентства, тобто тогочасних семінаристів, про те, щоби створити в семінарії друковане видання. Воно мало би протиставлятися руху чи поширенню тодішніх тоталітарних сект. Початок 90-их років був доволі цікавим часом: на пострадянському просторі, коли наша Церква виходила з підпілля, структури тільки формувалися. Водночас це був благодатний час для розвитку і розвитку різного роду тоталітарних сект, які все ж таки спотворювали вчення Церкви. І, власне, з ініціативної групи серед загалу студентства зародилася ідея створити видання, яке б систематично, тема за темою, подавало вчення Церкви як аргументи щодо протидії розвитку сект – таких, як свідки Єгови і тому подібні. Згодом це видання трішки змінило свою загальну концепцію. Оскільки на той час у семінарії існував ще один друкований орган – внутрішня семінарійна газета «Надія Церкви», то після кількох років паралельного співіснування було вирішено об'єднати ці два видання. Центральною метою стала не тільки протидія тоталітарним сектам і поширення правдивого вчення Католицької Церкви, а й нагода дати інформаційний майданчик для загалу студентів, які могли би на шпальті спільного уніфікованого видання розвивати свої вміння й таланти в інформаційному просторі. Тобто вони отримали можливість писати статті, роздуми, поезію, висвітлюючи ту чи іншу актуальну проблематику сьогодення.

– Як упродовж існування видання змінювалася його обкладинка?

– Спочатку це видання було доволі просте – двоколірне, чорно-біле, але з 1998 року почало виходити вже повноколірно. На нашій стіні видно всю генезу розвитку цього часопису від найперших його початків, у формі брошури, до останнього видання, який має сучасний формат.

Зміна обкладинки – колективне рішення, його не приймає хтось один. У нас є редакційна колегія або редакція, як ми її називаємо, яка спільно приймає рішення не лише щодо дизайну, а й усіх компонентів наповнення. Ці видання всі є тематичними, вони означені тематикою, яка є актуальною в сьогоденні. Також вони висвітлюють погляд студента-семінарста на ту чи іншу проблематику в суспільстві або певні виклики, які є і в суспільстві, і в Церкві. Обкладинка – це така родзинка на тортіку, яка, з одного боку, має інформативний зміст, щоби потенційний читач просто зацікавлена особа могли побачити, про що йде мова в цьому часописі. З іншого боку, це й мистецьке досягнення, спільне напрацювання редакційної колегії.

Дуже часто студентським креативом є погодження титульної сторінки. Тут присутня не лише фантазія семінарійного фотографа, який має через об'єктив фотоапарата подати наш задум та ідейність, а й доволі часто самі наші студенти стають

фотомоделями, які мають своїми обличчями та поставою показати сакральний меседж, який ми хочемо донести до нашого потенційного читача.

– Як ви обираєте авторів матеріалів та тих, хто потрапить до складу редакції?

– У підготовці того чи іншого номеру ми спочатку окреслюємо вужчу тематику, над якою хотіли би працювати. Це наше перше спільне колегіальне рішення. Вже згодом колектив редакції «кидає» цю ідею в маси студентства і шукає потенційних авторів статей, які готові відгукнутися на цю тематику, яка подана саме в цьому номері часопису. Звісна річ, редакція має за собою право редагувати, погоджуватися чи не погоджуватися з автором цієї статті, а також вказувати побажання щодо формату цієї статті. Однак, безперечно, кожен студент семінарії, від найпершого курсу і до останнього, має шанс і можливість стати дописувачем чи автором статті нашого видання.

Щодо редакційного колективу, то він стовідсотково складається зі студентів семінарії. Однак загал студентів є різним, кожен має свої цінності, пріоритети, таланти, і, власне, на це ми й звертаємо увагу. Проте в доброму і свободному виборі. Серед наших студентів є дружні взаємостосунки, і коли ми бачимо чи чуємо, що той чи інший наш студент має талант у комп'ютерній графіці чи фотографуванні, ми його радо запрошуємо. Хтось є добрим фаховим мовним редактором, а хтось має попередню журналістську освіту, адже в нас є такі, що мають закінчену вищу освіту за журналістським фахом. Їх ми теж запрошуємо.

Безперечно, що цей редакційний колектив не є сталим. Наші студенти дозрівають і переходять від молодших курсів до старших, і ми розуміємо, що на старшому курсі поєднувати в собі різного роду бажання є складно. Людина готується до написання дипломної роботи чи інших більш відповідальних обов'язків, тому плінність кадрів є постійною. Та, дякувати Богу, ми маємо чудових, талановитих і здібних студентів у новій і новій генерації, тому в нас, напевно, ніколи не бракує фахового редакційного колективу.

– Як саме зазвичай підбираєте тематику номера?

– З одного боку, не хочеться повторень, такої тавтології, яка, напевно, в сьогоденні не дуже й цікава. Хоча інколи певні номери мають схожість. З іншого боку, для нас оця стіна зі всіма обкладинками є своєрідною стіною пам'яті і пригадування, про що ми вже писали, що ми вже висвітлювали або як давно ми це робили. Проте тематика також дуже часто крокує з нами в сьогоденні, оскільки ті чи інші суспільні процеси, виклики й досягнення зазвичай є цікаві молодій людині, адже наші студенти – молоді люди, які цікавляться релігійними, суспільними та іншими аспектами. Мабуть, саме так і зароджується ідея, що саме на цю тематику ми готові працювати та присвятити їй наступний номер.

– Чи поширюєте ви часопис за межі семінарії?

– Наше видання є унікальним своєю природою, бо хоч і має зовні всі ознаки професійності, але готується, видається і розповсюджується руками семінаристів. Оскільки ми не маємо універсального ідентифікаційного номера ISBN, то є залежними від поширення доброю волею наших студентів, які роблять це через мережу наших парафій. Мова йде не тільки про Галичину, але й географію всієї України, бо ми радо готові поділитися своїм виданням. Також і за кордоном наше видання є впізнаваним.

– Які маєте плани для розвитку часопису на майбутнє?

– Найбільшими планами в питанні виклику для нас були попередні роки, а особливо час пандемії, адже ми були свідомі певних обмежень. Це був період спокою, я би навіть сказав, не розвитку, а протидії розвитку. Коли суспільство відчуло себе обмеженим у тих чи інших рамках карантину, для нас це також був виклик. Ми не знали, як маємо діяти, чи поставити часопис на паузу... Також цей рік війни став роком виклику, де за одним столом ми неодноразово питали себе та інших людей, чи варто нам продовжувати виходити з цим друкованим словом від семінарії до загалу читачів. Напевно, для нас це було запитанням бути чи не бути. Ми вирішили, що все-таки, попри карантин і попри військове лихоліття, ми повинні бути в медійному просторі і малими кроками йти далі. Ми з оптимізмом дивимося в наше майбутнє.

Сьогодні центральним наративом нашого суспільства є те, що ми йдемо в прогресі, йдемо до перемоги. Лихі часи вже позаду нас. Ми свідомі того, що будемо розвиватися. Ми завжди ставимо собі планку двічі на рік виходити з виданням, оскільки ми не є комерційне видання і не залежимо від продажів, але для нас цікаво принаймні раз на семестр показати себе у виданні. За 2022 рік ми обмежили свій ресурс і зробили одне видання, але вірю і сподіваюся, що цього року ми вийдемо на планову діяльність.

– Чим для вас є часопис?

– Насамперед це дуже серйозна мотивація для саморозвитку і самовдосконалення. Я, напевно, тут найстарший, тому часом чуюся таким батьком у прямому і переносному сенсах цього слова. Я не вірю і не увяляю собі священника, який би не був фахівцем слова, адже душпастир – це той, хто є людиною слова. І не тільки в риторичному значенні. Душпастир – це той, хто читає слово, проголошує, проповідує його і, зрештою, продукує слово. Це унікальна можливість саме тут, у семінарії, вправлятися в тому, що ти будеш продовжувати робити далі на своїй парафії серед того вірного люду Божого.

Богдан, головний редактор видання, додає: «Випуск часопису – це завжди виклик. Якщо десять-двадцять років тому технології ще не були такими розвинутими, то зараз є величезне різноманіття

інформаційних джерел, які доступні як офлайн, так і онлайн. Тому, щоб люди хотіли читати цей часопис, його слід належно оформити, а для цього зараз потрібно докласти величезних зусиль. Наше видання є справді професійним. Окрім редакційної колегії семінаристів, у нас є також літературний редактор, пані Наталя Багнюк, яка допомагає нам з вичиткою статей, щоб ще краще вдосконалювати текст. Окрім випуску часопису, у нас є інтернет-сторінки, які ми також розвиваємо і через які також стараємося доносити Слово Боже. Якщо часопис може виходити 2 рази на рік, то в соцмережах публікацію можна зробити миттєво, але це також вимагає чималих зусиль. Цей часопис, дописи, фотографування є нагодою для семінаристів розвинути себе і реалізувати свої можливості, зокрема академічні. Одна справа – це лише черпати знання, а зовсім інша – моти їх систематизувати і, розуміючи виклики сьогодення та запити суспільства, продукувати те, що потрібне нам, християнам, для зростання у вірі і святості».

– Чи думали ви над тим, щоби створити електронну версію часопису?

– У нас був творчий початок цього. Раніше у нас навіть був сайт часопису, однак дублювати одне й те саме – це виснажлива і клопітка справа. Оскільки першим завданням семінарста є навчання і виконання усіх приписів розпорядку дня, то це вже надмірна ніша, яка потребує більше праці. Саме тому ми відмовилися від цього, а всю свою увагу зосереджуємо на друкованому виданні.

Про свою діяльність у часописі «Пізнай правду» Богдан розповідає так: «Я є головним редактором лише рік, і перша його половина припала на війну. На початку ми роз'їхалися по домівках, а пізніше, коли повернулися, нам потрібно було надоганяти навчання, тож ми трохи були змушені призупинити свою діяльність тут. Натомість цього семестру, незважаючи на вимкнення світла та психологічний стрес, ми відновили діяльність часопису, і це таки коштувало зусиль. Це складно, але з Божою ласкою нам вдається відповідати на актуальні питання, зокрема пов'язані з війною, та розвивати цей часопис. Слово Боже є завжди живе і діяльне. Воно записане один раз у Святому Письмі, але щоразу по-особливому може промовити до людини, якщо вона готова його слухати. У 2014 році, коли почалася війна, яка мала менші масштаби, тоді теж порушувались питання, пов'язані з нею, і, мабуть, меседж був той самий, але спосіб його творення та донесення зараз, у 2023 році, ми не можемо просто дублювати. Коли це пише автор, який зараз є тут, проживає ці події і так само переосмислює їх разом з іншими, тоді розуміємо, що це саме те, чого зараз потребують люди».

– Чи є натхнення творити в часописі ще і ще?

– Натхнення є чимале, адже в наших семінаристів є надзвичайно великий потенціал у поширенні Божого Слова через реалізацію класних ідей та медіапроектів. Особливість у тому, що головний редактор часопису – це переважно студент 3-5 курсу, який перебирає координацію діяльності команди редакції. Тож насправді це небагато часу, щоби вникнути в усі процеси, згуртувати команду, яка теж є досить динамічною і стрімко розвивається, і знайти у ній своє місце. Але спільна діяльність, обмін думками та ідеями, вдалі проекти додають запалу і мотивації. Також я розумію, що рано чи пізно закінчу семінарію, і свої обов'язки потрібно буде комусь передати. Тож краще це зробити раніше, щоб моти ще бути поруч і в разі потреби допомагати.

Розмовляла Юлія Бойчук,
«Духовна велич Львова»

Митрополит Львівський звершив пастирський візит до парафії в Чишках

22 січня Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор побував із архиєрейськими відвідинами на парафії Святого Миколая в селі Чишки Винниківського деканату Давидівської сільської територіальної громади. Тут він звершив Архиєрейську Літургію у співслужінні з синкелом у справах духовенства і священничих родин Львівської архієпархії отцем Юрієм Чудяком, отцем Ігорем Грицуном та парохом цього храму отцем Тарасом Чорним.

Митрополит подякував за багатолітнє душпастирське служіння парохи чижківського храму отцю Тарасові Чорному, вручив йому грамоту та надав право носити нагрудний хрест із прикрасами.

Завершивши Божественну Літургію, архиєрей пригадав усім вірним про те, що Львівська архієпархія має зобов'язання постити кожного вівторка, жертвуючи своєю молитвою і піст за наших воїнів і перемогу.

Отець Тарас Чорний подякував митрополитові Ігорю за високе відзначення і за вболівання та підтримку розвитку парафіяльної громади, за мудрі батьківські поради.

На завершення архієпископ поблагословив усіх та окропив свяченою водою.

Пресслужба Львівської архієпархії

Митрополит Ігор відвідав Згромадження сестер милосердя святого Вікентія

15 січня Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор відвідав із душпастирським візитом Згромадження сестер милосердя святого Вікентія у Львові. Тут він у Домі святого Йосифа звершив Архиєрейську Літургію разом із протоігуменом Львівської провінції Чину Найсвятішого Ізбавителя отцем Володимиром Борейком та іншими священниками.

Отець Петро Баран, котрий молився разом, подякував митрополитові Ігорю за те, що розділив із вірними Дому святого Йосифа святкову Літургію, і побажав: «Нехай Господь прийме щиру подяку за Вашу душпастирську опіку. Для нас сьогодні важливий день. Ми дякуємо Богові за це святе місце, де можемо просити про Його ласки. Нехай Господь укріплює Вас, владико, дає Вам здоров'я на многая і блага літа».

Архієпископ нагадав парафіянам про щовівторковий піст на духовну підтримку наших воїнів і закликав не переставати молитися за нашу перемогу та просити Бога, щоб давав сили нашим військовим боротися з ворогом.

Завершилося архиєрейське богослуження водосвяттям та окропленням усіх вірних у храмі.

Пресслужба Львівської архієпархії

Глава УГКЦ благословив у Києві початок «спільної справи незламного народу»

14 січня в Києві презентували екосистему «Unbroken» («Незламні») – національний центр лікування, протезування та реабілітації. Захід розпочався з молитви-благословення, яку в соборі Святої Софії очолив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав.

Цю подію Глава УГКЦ назвав історичною. «Сьогодні в цьому давньому храмі, матерньому соборі всіх Українських Церков Київського християнства, Святій Софії Київській відбувається особлива історична подія. У часі війни, переживши сьогодні зранку [14 січня] в Києві чергову ракетну атаку, ми тут, у центрі нашого духовного й історичного досвіду будівництва народу і держави, представляємо перед Боже обличчя початок дуже особливої, святої справи», – сказав він після молитви.

Національний реабілітаційний центр «Незламні» Блаженніший Святослав назвав «спільною справою дуже багатьох людей, спільною справою незламного народу», і наголосив, що секрет незламності українців, який сьогодні шукає увесь світ, полягає в єдності, – єдності між собою і єдності України з Богом-Творцем.

Справа лікування ран війни багатостраждального українського народу стане викликом на десятиліття, вважає Блаженніший Святослав.

Участь у молитві взяли міністр культури та інформаційної політики України Олександр Ткаченко, міський голова Львова Андрій Садовий, лікарі, воїни, представники Церков і громадських організацій, лідери українського громадянського суспільства.

На закінчення львівський хор «Дударик», який супроводжував своїм співом молитву, виконав кілька українських колядок і духовний гімн України «Боже великий, єдиний».

Довідка

Національний реабілітаційний центр «Незламні» («Unbroken») – це унікальне місце, де дорослі та діти, які постраждали від війни, отримують комплексну кваліфіковану медичну допомогу. Серед напрямів роботи центру – реконструктивна хірургія, ортопедія і протезування. Людям не лише встановлюють протези – їх тут і виготовляють. Окрім того, у центрі займаються фізичною, психологічною та психосоціальною реабілітацією. Усю медичну допомогу люди отримують безкоштовно. Національний реабілітаційний центр «Незламні» працює на базі Першого медоб'єднання Львова – найбільшої медичної установи України, до якої входять дві дорослі лікарні та дитяча. Місія центру – рятувати, протезувати та реабілітувати українців в Україні.

Департамент інформації УГКЦ

Міністр охорони здоров'я України подякував УГКЦ за співпрацю

співпрацю, а особливо за велику підтримку і допомогу, яку надає УГКЦ у ці складні для усіх нас і нашої країни часи», – написав міністр у подячному листі. «Ми пам'ятаємо, – мовиться у тексті, – і цінуємо Вашу прогресивну позицію з підтримки заходів, спрямованих на захист населення від небезпечних інфекційних хворіб».

Проте особливу подяку п. Ляшко висловлює за донесення до світу правди про війну в Україні, за допомогу медичним закладам, за розвиток медичного капеланства.

Зараз, як ніколи, важлива психологічна підтримка хворих людей і медичних працівників, щоби вони залишалися ефективними та стійкими.

Міністр висловив сподівання на продовження співпраці з УГКЦ у майбутньому для зміцнення ментального й фізичного здоров'я українців, для відновлення медичної системи і країни загалом.

Міністр охорони здоров'я Віктор Ляшко висловив слова подяки Отцю і Главі Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішому Святославу за співпрацю. «Прийміть від мене особисто, від команди Міністерства охорони здоров'я та від медичної спільноти України щиру подяку за багаторічну

Департамент інформації УГКЦ

Спожив у Бозі владика Іван Бура

17 січня 2023 року, на 79-му році життя, 52-му році священства і 17-му році єпископства упокоївся в Господі владика Іван Бура, вислужений єпископ-помічник Філадельфійської архієпархії.

«Із братерським смутком, але водночас із правдивою християнською надією на Воскресіння, ділюся з Вами новиною про упокій преосвященного владика Івана Бури, вислуженого єпископа-помічника Філадельфійської архієпархії Української Католицької Церкви в США. Після тривалої госпіталізації, прийнявши Найсвятіші Тайни, владика Іван повернувся до Небесного Отця сьогодні, 17 січня о 15:30 (за східноамериканським часом)», – зазначив у повідомленні митрополит Борис Гудзяк.

Останні роки свого життя владика Іван прожив у семінарії Святого Йосафата під опікою отця-ректора Роберта Гітченса.

Владика Борис характеризує спочилого як чуйну і добру людину. «Владика Іван присвятив своє життя Богові, Церкві та нашій архієпархії. Молимося за упокій Його душі. Дякуємо Богові за дар Його життя і служіння», – написав митрополит Філадельфійський.

Вічна Йому пам'ять!

Біографічна довідка

Іван Бура народився 12 червня 1944 року у Вегелебені (Німеччина) в родині Григорія та Марії Бурів. У 1950 році його сім'я переїхала до США і поселилася в містечку Джерсі (штат Нью-Джерсі, США).

Емігрувавши до США, члени родини стали парафіянами української католицької церкви святих Петра й Павла в м. Джерсі. Після закінчення початкової середньої школи, у 1959 році Іван вступив до Малої семінарії Святого Василія у Стемфорді. Упродовж 1965-1970 років вивчав богослов'я в Українській католицькій семінарії Святого Йосафата та Католицькому університеті Америки у Вашингтоні.

Висвячений на священника 14 лютого 1971 року митрополитом Амвросієм Сенишиним в катедральному храмі Непорочного Зачаття у Філадельфії. Служив у цьому храмі впродовж 1971 року. У 1971-1972 рр. викладав релігію в Малій семінарії Святого Василія у Стемфорді, а від 1972-го до 1975 року – українську мову. Був також віце-ректором цього навчального закладу.

Душпастирські призначення:

1975-1976 – адміністратор церкви Святого Йосафата у Трентоні (штат Нью-Джерсі, США),

1976-1980 – адміністратор церкви Святого Миколая в Маханой (і в 1983 році) (штат Пенсильванія, США),

1976-1987 – адміністратор церкви Святого Михаїла в Шенандоа (штат Пенсильванія, США).

Саме у той час, коли владика Іван служив парохом церкви в Шенандоа, першій українській католицькій церкві в Сполучених Штатах Америки, у Великодній понеділок 7 квітня 1980 року історична церква та прилегле до неї приходство були повністю знищені пожежею. 27 листопада 1983 року відбулося благословення відбудованої церкви.

Упродовж 1987-1997 років обіймав посаду ректора Української католицької семінарії Святого Йосафата в Вашингтоні.

З 1997-го до 2002 року був парохом церкви Святого Духа у Честері (штат Пенсильванія, США) і церкви Святого Миколая в Міллівіллі (штат Нью-Джерсі, США).

У 2001 році призначений парохом церкви Святого Миколая в Вілмінгтоні (штат Делавер, США).

12 червня 1991 року Святіший Отець Іван Павло II іменував його монсеньйором.

Єпископство

З січня 2006 року Конгрегація для Східних Церков Апостольської Столиці повідомила, що Святіший Отець Бенедикт XVI поблагословив рішення Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви і призначив монсеньйора Івана Буру єпископом-помічником митрополита Філадельфійського для українців. Архидієцезія владика Івана відбулася 21 лютого 2006 року в українському католицькому соборі Непорочного Зачаття у Філадельфії (США). Головним святителем був Блаженніший Любомир Гузар, а співсвятителями – Високопреосвященний архієпископ Стефан Сорока, митрополит Філадельфійський, та Преосвященний владика Михаїл Кучмяк, єпископ-емерит.

29 липня 2009 року Святіший Отець Бенедикт XVI, Папа Римський, прийняв зречення владика Роберта Михаїла Москаля, правлячого єпископа єпархії Святого Йосафата для українців-католиків у м. Парма, і призначив владика Івана Апостольським адміністратором вакантного престолу Пармської єпархії (штат Огайо, США). Своє служіння владика Іван Бура здійснював до 2014 року, а саме – до введення на престол Пармської єпархії Святого Йосафата нового правлячого архиєрея владика Богдана Данила.

2015 року митрополит Стефан Сорока призначив владика Івана спеціальним послом Української Католицької Церкви в Вашингтоні.

15 листопада 2019 року у Ватикані повідомлено про те, що Святіший Отець Папа Франциск прийняв зречення з уряду єпископа-помічника Філадельфійської Архієпархії УГКЦ в США, подане владикою Іваном Бурою в зв'язку з досягненням граничного віку.

Після зречення владика Іван Бура продовжив мешкати в семінарії св. Йосафата. Приймавши Найсвятіші Тайни, він помер в лікарні у Вашингтоні.

Пресслужба Філадельфійської архієпархії

Свідцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____

Вітаємо

ювілярів!

Редакція «Мети» широким серцем вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у лютому святкує свої іменини та уродини, а також, хто у лютому отримав ієрейські і дияконські свячення. Мішного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

У с. Вороняки відбувся традиційний єкуменічний молебень

В неділю, 5 лютого, в храмі Жінок Мироносиць УГКЦ у с. Вороняки на Золочівщині відбувся щорічний єкуменічний молебень, який звершувало духовенство УГКЦ, ПЦУ й РКЦ. Очолив молебень протопресвітер Поморянського деканату УГКЦ о. Іван Медвідь. Разом з ним молилися парох с. Вороняки о. Михайло Смолінський, священники Поморянського деканату о. Роман Гордій, о. Орест Мельник, о. Петро Турко, о. Андрій Марцинюк, о. Пію (Павлик), ЧСВВ з Золочева, а також священник ПЦУ Василь Саган та о. Вітольд Пяцельчиц із римо-католицького костелу м. Золочева.

«Ці моління – щорічні. Цей молебень звершувався по різних церквах, але постійно таке моління звершується в с. Вороняки, – розповів о. Роман Гордій, віцепротопресвітер Поморянського деканату. – Отець Михайло Смолінський, парох храму Жінок Мироносиць, є тим, хто від 1996 року був постійним учасником цих молій, тобто він ще з витоків, як і о. Василь Саган».

Ініціаторами таких молій на Золочівщині свого часу були василіяни, зокрема теperішній владика (тоді отець) Діонізій (Ляхович), о. Тарас (Олійник), о. Матей (Гаврилів). Колись молилися в різних храмах – і в греко-католицьких, і в православних, і в римо-католицьких. До сьогодні моління тривають в с. Вороняки.

Після молебню також відбувся різдвяний вертеп, який підготувала молодь зі села Шпиколоси, а відтак – спілкування й частування.

У Соکیلниках на допомогу армії провели фестиваль різдвяних вертепів

28 січня римо-католицька парафія св. Івана Павла II (м. Львів-Соکیلники) провела благодійний фестиваль вертепів. Зібрані кошти було спрямовано на підтримку Збройних Сил України.

Участь у фестивалі взяли гурти, які ходили від хати до хати, чи виступали в церквах із традиційними вертепними виставами. Десять колективів – майже сто п'ятдесят виконавців – показали вертепи як у традиційних текстах, так і з прив'язкою до сьогоденної дійсності. Так, група з парафії св. Архангела Михаїла показала пастухів як біженців, які знайшли притулок у Пресвятій Родині, а Три Царі – союзники, що постачають зброю.

Також виступали колективи з греко-католицьких та православних парафій, а ще – з будинків культури. З парафії св. Івана Павла II виступав театр «Еммануїл» ім. Кароля Войтили та учні парафіяльної ромської школи «Алав», де навчаються діти біженців.

Під час фестивалю збирали кошти на допомогу армії. Придбано зимові колеса для санітарної машини, яка їздить на передову, та великий набір бандажів для зупинки крові.

«Духовна велич Львова»